

ნინო ზედელაშვილი

ნაწილი სულის
იყუდავარ ინახავს ბაგუბს...

ნინო ზედელაძევილი

ნაწილი სკლის
იყუმაღარ ინახავს ბაჭებს...

ლიტერატურული ალმანახი

№15

UDC (უაკ) 821.3553.1(051.2)

ჩ - 433

პერიოდული გამოცემა

გამომცემელი: *ლერი ნოზაძე*

ISSN 1512 -1542

წინასიტყვაობა

ბევრი ვიფიქრე, როგორ დამენყო, ბევრი ვიფიქრე და არაფერი გამომივიდა, რადგან ძნელი აღმოჩნდა ნინოსთან მიახლოება... რა სიმამაცით შეუტკბია თავის თავში ყველაფერი, რითაც სიამაყით გავცქერით ქართველები კაცობრიობას. სიღრმე და დახვეწილი უბრალოება, ქრისტიანული კეთილგონიერება და მოკრძალებული სიყვარული ნინოს პოეზიაში დედა ენასავით ისწავლება, კიდევ ერთხელ და ისევ თავიდან! ასე ფიქრობს ნინო, ასე სუნთქავს, ასე ისმენს, გრძნობს და გიჟყრობს შენც, მის გაცოცხლებულ მკითხველს.

ნინო მომავლის პოეტია, მაგრამ არც ანწყოს ეთმობა და როგორც კი შეეხები, იმ წუთში ხდება შენი საუკეთესო ნაწილი და თუ მასვე დავესესხები –

„...ძალა ჰქონდა უხილავთა დანახების,
სიახლოვე მიუწვდომი სანახების“.

ეს ძალა და ენერჯია ამ კაფანდარა და ულამაზეს პოეტს თავის თავთან და გენთან ერთად ღვთისაგან მოჰყვება და მკითხველს უგზავნის სულის მოოხებისა და ემოციების ამოცნობისათვის. ისე აზროვნებს, რალაცნაირად, გეკრძალება მისი! უსმენ, ვერ წყდები და არც გინდა მოწყდე.

ჩვენი დროება დაცარიელდა იდეალიზმისა და რომანტიზმისაგან. პრაგმატიზმმა და ტექნოლოგიებმა მთლიანად ჩაანაცვლეს ემპათია და ემოციები. ნინო თავზე იღებს, შეუერთდეს იმ ცეცხლს, რომელიც არასოდეს ჩააქრობს სამყაროს სულიერ კოცონს, იცის, საიდან მიიღოს ენერჯია, წერს კიდევ –

„...შენ ტაძარი ხარ სვეტიცხოველის, შენ გენაცვალე!

მე – საქართველო, შენი გზებით ვუცდი მესიას!“

რომ არ დავმალო, მშურს მისი მკითხველის, ვინც პირველად შეეხება ნინოს პოეტურ აზროვნებას, მშურს თქვენი გაცოცხლების, გულის აჩქარების, საკუთარ თავში ჩალრმავეების, რადგან თქვენი გზამკვლევი ამ წუთიდან ნინო ზედელაშვილია.

წარმატება და დიდი ურთიერთსიყვარული მინდა ვუსურვო მკითხველს და პოეტს!

ბედნიერებაა – კიდევ ერთმა ვარსკვლავმა გამოანათა პოეზიის ცის კაბადონზე.

ნინო ზედელაშვილი

ჟურნალისტი

შემოქმედება

ამ სტრიქონების უცხო წალკოტებს
უთარგმნელობის სევდა აწვალბეთ,
მარგალიტები უხმოდ ამკობენ
უერთმანეთოდ დახრილ წამწამებს.

რა განძი ნახე, ან რა ისეთის
სიტყვამ შეგიპყრო, გაუგონარმა,
გავლილ ღამეებს დარდად ისევდი,
ან დილის სიოს სდევდი, ონავარს.

გული ისევე ტყვიად მიიღებს
ძარღვებში სისხლის გავლილ სტრიქონებს,
გონება, თუმცა, მშვიდად მიიმდერს
და უკანასკნელ ლექსებს იგონებს.

იყალთოელი

იწამა ზენანი... ზენამან
ზენარის უბოძა მინდვრები,
ზენონი უწოდა... ზენა, მან,
მიწაზე ადიდა დიდებით.

მწვერვალად გახადა იყალთო,
მწირობის დასახა მიზნები.

„უმართლეს – რა უფრო გიყვარსთ, რომ?“

„უმთავრეს – რა სულით იგზნებით?“

თუ არა უმაღლეს ღვთისათა!

ამოხვლით აღმოვალს მზე, რომლის –

შეწევნად დასახულ მიზანთა,

შეწევნად საქმეთა, ზენონის.

მარტოდენ

ჩემი ლექსების ფიქრი ხარ,
ჩემთან ხარ, მუდამ, მთოვარე,
შესავედრებლად მინდიხარ,
გული მიხდება მთრთოლვარე.

შემპირდი ზეცის სამყოფელს,
აღარ დამტოვო მგლოვარე,
სიკვდილის გზაზეც მამყოფე
მარტოდენ შენი მოვალე.

აფთრები

მღუპავენ კედელთან წითელი აფრებით,
ზღვა კონცხებს შეღებავს, მღელვარე მითოხის,
ნაპირთან იბრძვიან წითური აფთრები,
კვლავ სისხლით ეღვარე მხურვალებს ნილოხი.

მომავლის ზმანება უეცრივ გაუვლით,
ძუ, ლეკვთა სიმრავლეს, ურვებით შეხედავს,
ეგვიპტეს შეარყევს საშიში ხმაური
და ადგილს იმკვიდრებს მომრევი მეფეთა.

სამშობლო

ვიდრემდე მოვკვდე,
უფლის ნებით, ვიდრემდე ვცხონდე –
ჩემო ქვეყანავ,
ერთიანი მყავდე მარადის!
გასაქცევი და დასაქცევი არსაით მქონდეს,
ვიყო სანაცვლო, შენი ერის, ზეცის კარამდის.

მერე კი მოვრჩე ...
წინაპართა საფლავის ლოდებს,
ჭქონდეთ სანატრად, მიეწეოთ ჩემი სახელი,
და არარაი შესაბრალი,
არასგზით მქონდეს,
რამეთუ ვიყავ სიცოცხლეში შენი მნახველი.

ყოფნა

რადაც კაეშნად დამაბერეს,
უტყვად ჩამოვყევ სანაპიროს,
სურვილს დავაგდებ განაზღვლებს,
სხვა რაღა უნდა დავაპირო!

გარდავლილ დარდად გამამთელე –
წავიკითხე და ზღაპარ იყო...
იმგვარ სურვილად გამანელე,
უმიწაწყლოვ და საღარბოვ.

წარმოგზავნიდე მაყრონებს –
„მზე სიმართლისა“ დამაფინონ,
გარდმოავლენდე საყდრონებს –
საიმყამისოდ გამამხილონ!

დამწერდნენ ჯვარს და დავდიოდე,
მიწა სამოთხის საღარ იყოს,
სულ ჩამოგთვლიდე სამიოდეს –
ერთი იყო და სად არ იყო.

ჩერო

შენ სამშობლო ზარ ჩემი,
არ დამივიწყო, ჩემო,
გამიანლებდე, ერთი,
ნასახლარების გემოს!

ცეცხლად მინთია მკერდი,
იქაც თანა მაქვს ჩერო,
სად შეყუჲული ღმერთი
სამყაროსა სწევს ზემოთ.

მოდი, სამშობლო ივან!
ცეცხლთან ვინახავ, მტერო,
თან ძალა დამაქვს ღვთისა,
შეთარებული ჩეროს.

სიმშვიდე

როს რამე შენად მიგეცი –
მოგკითხავ სინანულითა,
თუნდა გარდავლილ დროთ ეცე,
გინდ მომავალებს კრულვითა –
მინდა და ნათქვამს არ შევცვლი,
არც თვალს მივაქცევ რულითა.
მომსურვებოდა, შევლენდი
ჩემი ძალითა სრულითა!
დავუთმე დედის შეზვეწილს –
ნებით და სიხარულითა.
მელოდა ოდენ შევერცხლილს –
მიუგელ ყრმისა სულითა.
ქარიშხლად ვიყავ, შევნელდი
კაცობრივ სიყვარულითა,
დასაბამინდელ ცეცხლმფენი –
„მშვიდ ვარ და მდაბალ გულითა“.

ნდობა

რა შენთან მეგობრად თანამყოფი,
გენდე და არაფრად დაგერიდე,
ათასი გაავლეს წყალგამყოფი,
მეასიათასედ განვერიდე.

იმ დღისად გვიხელთა სიმარტოვემ,
ერთობის გარეშე დასჯილები,
ვაი, რომ აღრევე მიაძობდნენ,
ვაი, რა უომრად განვისჯები!

ბორკილადპყრობილთა სიახლოვეს,
გულთ, რად გინდა რომ დაგიჯერონ?
ვიცი, რა განაჩენს მიახლოვებთ
სამართალმპყრობელის ნაბიჯებო.

წინ გამართულია ეშაფოტი,
მაინც არ მინდა რომ დავიჯერო!
იქნებ ამცდენოდა – ვერა გთხოვდი,
მოყვარე მეგონე, მასპინძელო.

გარდასახვა

ჰუნეს ჩააფრინდა ფიქრი განხლებით,
ცდილობს, ტრამალებზე ქროლვად გაიშალოს,
ულაყს აღარა აქვს თავი განხედნების –
ტანი ასადებად ლაგამს ნახვისარობს.

ახლა ისევ უნდა ღამე დაათენდეს,
ანდა, დილა უმალ შავად შელამდება,
ვეღარ მიეწევა გრძნობათ ანაწყვეტებს,
ნათრენს სტრიქონებში ზვავთა შექანებად.

საით მიუვალის, მაინც, შენაერთი?
იქნებ, არცა ღირდეს, რამით დაიოკოს!
ქარავს გადაწყვეტს ბრძოლათ შენახედი,
აღარ ამოუვა დადლით სანთიობოს.

რწმენა

მოველ და გეძებ მიუვალთან,
სად სული ავბედს ეთხოვება,
მალვით მეგობარს მიუვალ და
უარს მივაგებ მედროვეთა.

ვიცი, გზაზე რად გამიავდრდა –
ფიქრშიც არ მქონდა შესაწირი,
ახლა ფრიალო ბილიკებზე
მოგდევ და ტკივილს ვინაწილებ.

ადრე ვერ მოხდა, ვერ დასრულდა,
ცოტაც და... უნდა შეგეყარო,
დრო სიხარულად აღმისრულდეს –
აღარ გაგცე და შეგეფარო.

მაინც რწმენა სჯობს სიკვდილამდე,
შენ, ჩემთა ცოდვით შემნდობარო,
ვიდრე მითხრა, როს გიხილავდე –
„რისთვის მოხულხარ, მეგობარო?“

უშენოდ

შევწყვეტ ლექსის თქმას და საეჭვო გულისთქმიანად
წავალ მერმისში – იქნებ სევდას რამე ვუშველო,
ამ სილადეში არაფერი შემიძლია და
ამ სილამეში ხელმეორედ ვკვდები უშენოდ.

არ მითხრან რამე – მრწამს, სიკვდილი სხვა არა არის,
მხოლოდ ველური შეხვედრების გამეორება,
რომ სამუდამოდ არ გაღირსებს დახუჭვას თვალის,
რომ ყოველივე უსათუოდ გამეორდება.

გამომიგონე, დაუმჯკნარი, უკვდავი სულის,
გსურის, მომავალს, ბერწობითაც მკვიდრად ვუშენო,
უმაგალითო სიტკბოებით ამვსებო სურის,
შეგსვამ, რომ არცა შენ გარეშე მოვკვდე უშენოდ.

შუშანიკ დედოფალი

ღვთივგამორჩეულთა დალოცვას ანდობენ,
წმინდანო, აღსდგე და აკურთხე იბერნი!
მეფეთა წულები სამოხლად მნათობენ,
შენა ხარ ჯვალოსა – გულდაულხინებლივ.
ქვეყანა დაიპყარ, ჯერ კიდევ რა დროსა –
ჩანდა მიუვალი საგანის კიდენი,
ტანჯვამ მოგიწია სრულიად მარტოსა,
არად მიგეთვალა დედოფლის რიდენი.
მეფეებს უღხინდათ – შენ იყავ ჯვალოსა,
საერთო, ამ ქცევით, მთლად განაკვირგებდი.
მნათობად დაგსახეს, ნადარი საროსა,
მტრად განრიდებული მსოფლიო დიდების.
ხუცესს მიაკვლიე, მოყვასის დანდობა
გულზე დაიკმე – აქ აღარ გეცხოვრის!
ყოფნა, უპატიო, მიიღე წყალობად,
სიძეს, მარადიულს, გაენდე შენდობით.
სამეფოს მოუხველ, ვით ნერგი წყაროსა,
დრონი მეფობდნენ და შენ დროზე მეფობდი.
დალოცვა გვაწიე უწმინდეს ხალოსთა
და ღვაწლი, უფალო, შუშანიკ დედოფლის.

სვეტიცხოველი

დაუმარცხებელ წმიდათა და მეფეთ საძვალე,
რაც ტაძართაგან ქვეყანაზე უმთავრესია,
სიტყვის ამოთქმას სამწეოზე ისე მამაღებს!..
თვით, ძალმოხილი, საარაკოდ უნაწესია.

მწადდა და თქმათა, უძღურებით, მინც ვეკრძალე,
უზმოდ მოგხატე უძველესი ღურჯი ფრესკები,
თაყვანი ვეცი გაუთქმელად კვართის დამკრძალველს,
ღვთისმშობლის კალთას დაუნჯებით ვეაღერებდი.

სულ ცოტა კიდევ გაბრწყინების დრომდე მაცალე,
იგრძენი – ჯერაც ჩემი ძვლები უწინ კვნესიან!
შენ ტაძარი ხარ სვეტიცხოველის, შენ გენაცვალე!
მე - საქართველო, შენი გზებით ვუცდი მესიას.

გიორგი მთაწმინდელი

ობლები მიუვლენ მნათობს,
მშობლებიც, მიცემას ნების
რთავენ და ატანენ მარტოს,
მცნობელნი უდიდეს ბერის.
მთა წმინდა არის და სათნო,
ძალას განამტკიცებს რწმენის,
„დიდი სვინაქსარის“ პატრონს,
მთარგმნელს „დავითნის“ და „თვენის“,
მანც რიდი ჰქონდა, სხვა დროს,
ანტიოქიელთა წყენის –
ქართველნი ატარა სანდოდ
ავტოკეფალიის გზებით.
შეძლონ ჩამოთვლა და სცადონ –
ღვაწლი განივრცობა შვეპით,
ივერთ შეწევნა ათონს
დიდი მთაწმინდელის ნებით.

პოეტს

შენი ლექსები სიღრმიდან მოდის,
ჩემი კი, თითქოს, ციდან ეშვება,
არ დამიწყებენ მკითხველნი ლოდინს,
მეც შენი ჩრდილი არ შემეშვება.

თუმცადა, სასჯელს სულ არა ვთხოვდი –
გაელო, მხოლოდ, წამი ყოველის,
დამანატრებდა სტრიქონთა ლოდინს –
განა ვიყავი ამის მთხოველი?

აღმასვლა

კვალი დამაჩნდა წყენის, გადაიაროს რომც,
ველარაფერით შველილს, მიუსათარად მცნობ.
მოვალ მოკვეთილ ხელით – ნუგეში რამე მეც,
აქ ავკაფულვარ ხელი, დამვიწყებიხარ შენც...

რადგან დავმარცხდი, გელი, წაგქცეულიყავ მხნე –
შენგან ყოფილა წერილ, უნდა მტკენოდა ვერ,
მტერი მისიე, თელილს, საკითხავ გყავდი ძნელ –
თურმე რა გზებით წერდი ჩემი აღმასვლის დღეს!

ილია მართალი

გვირგვინი მოეც სხივნათელი შუბლის სამთხვევად,
იყო მწერალი, წარმმართველი, იყო მგოსანი ...
ტყვია ესროლეს გულში ვალის გადასახდელად –
იღგა რა ერის მღალადებლად, პირველხმოსანი.

მსგავსი წოდება მეტს არავის არ მიუღია –
უგვირგვინობის შარავანდით გახდა მოხილი.
დიდო წმინდანო, დიდო მამა, დიდო ილია!
დაბრძანდი მეფედ ბისონებით ვერშემოხილი.

უნდა აღეძრათ გვირგვინოსანთ ამა ქვეყნისა
დიადი შური საღმრთო, არა – შური მომკლავის
და თუ ამქვეყნად მსგავსის ნახვა ისევ ეღირსათ,
საქართველოო, შენ მაინც ზომ აღარ მოკვლავდი?

იელვებს შორის უგვირგვინოდ გვირგვინოსანთა,
მოიღე შუქი – შეცვლილია ისევ იერი!
შენ საქართველოს დიდი სულის იყავ მგოსანად,
სიკეთით გვიწღე საარაკო სამაგიერი.

შალვა ახალციხელს

ტყვედ ქმნილხარ, ახალციხელო, მაინც გაჰბედავ არასა!
წმიდად დარჩენის სანაცვლოდ სიტყვას მიაგებ თამამსა.
ამ ქვეყნის დანატოვებნი სრულად მოჰკვეთენ ღალატსა –
გბაცადნენ მავალ დროებში სჯულად შეწირულ სარდალსა.

ახლა რაც ომებს გადვიხდი, გულს შინა უნდა მტკიოდეს,
შენ ქარქამიდან ამოსულ მახვილად ამოხდიოდე,
მომავლის გზაზე ვიდგე და პირს ჯვარი გადამდიოდეს,
გინატრებდე და გარნისთან საშველად ჩამოხდიოდე.

იქნება ისევ თორელნი წელზე ირტყამენ ქამარსა,
ხალიფას დრომას უფენენ მზით გამომავალ თამარსა,
ქართველნი ერთად როკავენ, ძმობის ასწევენ თამასას!
ნეტავ თუ კიდევ მოგკლავენ მეომარს ამისთანასა?!

სათარი

ხერთვისი კომკებს ერთვის, ფრთებად აზიდავს ლოდებს,
მტკვარი უძეოდ შეშლილ დედაკაცისას ჰგოდებს,
დროს დაჰკარგვია ლექსი, შემომსხვრევია კბოდებს,
ზოგს ჩურჩულივით ესმის, რაიც ზარივით მოგვდევს –
ეს წარმოთქმაა მესხის, ჩრდილავს აქამდელ ოდებს,
ერებს წინათქმად ესმით გამონათქვამი ოდენ.
ელირნენ სრევად ქვეყნის, თან განსაცდელი ჰქროდებს!
სათარს გვწუნობდნენ, ჩვენ კი – ვეფხის ტყვისა გვქონდეს.

მცირე მიძღვნა

ისევ, მიწიერს, ზეცას ვუდარებ –
დგახარ, რა, მასზე ზემო,
გადმომხედავდე, ქვემოთ, უმდარესს,
სავედრებელო, ჩემო!

ჩურჩულით გიმხელ, ახლაც, მუდარებს,
მარად სიცოცხლის მჩენო,
სიმართლედ გიხმობ, სხვათა უდარესს,
სადიდებელო, ჩემო!

ზანძთელი

მარადისობის მჩენი, რა – უპირველეს ზანძთა,
ისტორიათა მრჩენი, ისევ გვიბოძებს განცდას –
რომ აქ ცის თადად უმძიმთ, თქმით გაშეშებულ ძელის,
ტაძრად მიმავალ მლოცველთ, ფიქრად შეხება ძნელის.

კორდებმა გაინორჩეს, ქედს მოუდრეკენ ბერსა,
და რამდენიმე მორჩილს, მის კალთაშენახებსა –
თითქოს შიში აქვთ მარად, ძრწოლა სიამედ უვლით
და ბაგრატოვანთ კარად მიმავალს შვებას უგვრის.

ეს შიში – უფლის განცდის, სახელმწიფოზე ზრუნვის,
დრო აღარაა დაცდის, ზამს – დაეთხოვნენ სურვილს!
სიტყვა რამ ჰქონდა მკაცრსა,
სეტყვავთ ზენარსთ სულით,
დასთმეს – „ნეტარ მას კაცსა“...
თუმც სიკვდილივით უჭირთ,
ზნეს იცვალევენ ურჩნი! ზნეს იცვალევენ ურჩნი!
და უზენაეს ვალსა აღასრულევენ უწინ.

ჟამი

შევრჩით ერთმანეთს მე და ფურცელი,
სხვა ყველაფერი ჟამმა წაიღო,
ვიცი, ვერაფრით გადავურჩები,
რაც ახლაა და ჯერაც არ იყო.

მოვა ერთხელ და გამაყუჩებენ,
ჩვენ ვერ ვიქნებით დროის ურჩები,
მხოლოდ, მანამდე – გაალურჯებენ
კალმები სივრცეს თეთრი ფურცლების.

ვერ შეგცვალე და მაინც ვერ შემცვლი,
ასე შევბედავთ ჟამის ცვლილებას –
ის ჯერ გვინდობს და არაფრით შეცვლის
საუკუნოვან გამოცდილებას.

მეორედ

გადაფურცლავენ წიგნებს ბავშვები
და იქ ვიქნები თავი მეორე,
სანამ ბოლომდე გავთამაშდები,
ერთხელაც კიდევ გამამეორე.

სხვის ცხოვრებაში ჰქრინ რაშები,
მათ ნატერფალსაც ვერ ვიმეორებ,
ყველა გაყოფის დავრჩი ნაშთებად,
ბევრი განყოფა განამეორეს.

მოხდება – კვიცი ვერ გარაშდება,
ვერც სიცოცხლეში მოვა მეორედ,
დიდი ცხოვრება გათამაშდება
და უჩვენობას გაიმეორებს.

ჯიხვი ვიყავ და მომკლა მთამსვლელმა,
თავს ცოცხლად ველარ ვიშობ მეორედ ...
კაცობრიობა თუ გადაშენდა,
აღდგომას მაინც გამიმეორე!

დარი

მოხეტიალე მხატვარი ვარ, დამაქვს ფუნჯები,
ერთხელაც, ურჩი სიყვარულის ქარმა წამილო...
ბევრჯერ, მეწყერთით გადამსხვრეულს, დამეფუნჯები,
სხვაგვარ ხილვებით, გადაჩვეულს, მარად წამისმყოფ.
არა მქონია, დასაცდელად, ბევრი ამინდი,
ნატურმორტიდან, გასაქცევად, დარი მეყოფა –
ექსპრესიულად მოვუღერებ განცდას მოდერნიზმს
და დავბრუნდები, მხატვრობამდელ, ერთგულ მეგობრად.

წარმოსახვა

მარტოს მიშვებენ, არ იქნება ჩემი საშველი,
დროებათ, ახლა, ფერი იცვალეს...
ისევ მიშველე – ქვიტკირითა შენით ნაშენნი
წარმოსახული ბჭენი მიცავენ.

წარმოსადგენი რეალობის შევირტყამ მახვილს,
წარმოუდგენელ სინამდვილის ჭვრეტა მომერგო,
წარმოსახვაში მომანიჭე უფლება ნახვის –
არა ყოფილა, რაც ვიომე, რომ არ მომეგოს.
ნულარ იტყვიან – დასაწყისი არა აქვს ღამეს,
მას უსაწყისო შემოქმედი გამოახვიდა,
თუ სინამდვილედ მიიჩნევენ აქაურს რამეს –
მეტად ცხადია ჭემმარტი, წარმოსახვიდან.

ეპისკოპოსი

რა სული გიდგას, მოხუცო,
თუ არა დიად უფლის?
თუ არ – შეცვლიდა წყვდიადად
დილას საღამო მწუხრის.
გშვენოდა რა განთიადად
ომოფორი და სკიპტრა!
პური გვიქციონ ზმიადად,
თუნდა ხელახლა გვიპყრან –
ისევ განათევს ღამეებს
ლოცვა, ბაგეებს დაღლის,
მრუმედ უჩინარ სახეებს
გამოჩინებადს გახდის.
ეჰა, მოგიდის ლაშქარი წმიდა –
ნათერი წმიდად,
ცისკრად ხმობილი დალოცავს
წილხვდომილს ყოვლადწმიდა.

ცეკვა ქართული (ია მაქაცარიას)

მოცურავდა თეთრი გედი, თეთრი კაბა ემოლა,
მოედერა თეთრი ყელი – ჰგავსა საქართველოსა,
თვალში ია გაჰტურჩქენოდა, ღიმილობდა ყვავილი,
თან მოჰქონდა ალილოს და ლალეს შემოძახილი.
სულში კდემა გასჩენოდათ რიდით კდემამოსილებს,
ტანი ჩოხით დაემოსათ რაინდობით მორჩილებს.
ინარნარე, დედოფალო, აედევნე ნიავსა,
ძირს მნათობი ჩამოვა და მოგწყვეტს ია-იასა.

მიაზლება

იგი, რა არის პოეზია?
მიაგენ იმის საბურველებს?
წიალებს შინა მოედწია
გამოუთქმელსა, სასურველებრ,
მოხულს ისეთი სიმარტოვით,
ისეთი გზნებით, განცდებისას,
რომ აღარასდროს მიგატოვოს
ტრანსცენდენტული გაცდენისას.

შენდობა

როგორ გავშალო ყვაველი, სულში მახვილი ტრიალებს!
მომცელავს, როგორც სახმილი, სიღრმით დამაჩენს იარებს.
ჟუტკვამთ, რომ წუთისოფელი უდროოდ გაგატიალებს,
ვიარე, ისევ დავეცი, ავდექ და, მაინც ვიარე.

მომე ხარ – აღარ დაიშლი მტრობით შეჩენილ სიავეს?
მოგთელავს, იქნებ არ იცი, ან არ ელევინ სიამეს?
იქნებ მეც რამე შეგცოდე, შემინდე, შემეხშიანე,
ერთად გავლიეთ სოფელი, თან ტკბილი, თან სატიალე.

თანამშრომლის ხსოვნა (ნინო დობორჯგინიძეს)

ნინო, ჩემო ძვირფასო, მიიღია ზაფხული,
ივნისია, მაინც თოვს – გავიოცე ნახულით!
მოგონებებს, დანატოვს, ზმა აქვთ გარდასახული,
მახსოვს, როგორ ვიდექი, ამბით ჩამოზაფრული.

ჩუმად უნდა გიამბო, თუ რამ გავიზაფხულე,
დავემსგავსო იადონს – თან მაქვს შენი საყურე ...
რა ტკივილით წახვედი და რა დარდი მარგუნე,
გულში მარად განფენილ სითბოდ დაისადგურებ.

უარი

როცა ის მოვა, მზეს გასწვდები, სახემნათიანს,
წავა და – შენთვის იღუპება, ირგვლივ, სამყარო.
თავად არ უწყი რა მოგსვლია, რა დაგმართია,
უარჰყავი, რომ ტრფიალებამ ველარ დაგვალოს.

დაგვალოს – არა! დაგედება გულზე დამდადა,
დარდი ნაწვიმარ მდელაოებზე სეტყვას ჩამოშლის –
ალბათ, ბუნებამ დამონების მიზნად გაგხადა
და ცდილობს, გონი აგირიოს, ღვთისგან დამოდღვრილს.

არაო, იტყვი დარჩენილი მიუსაფრადა,
სისხლს, აბორგებულს, ამჯობინებ ზეცის მაყრიონს
და მას აირჩევ სამუდამო თავშესაფრადა,
ვისკენაც, ბოლოს, სხეულიდან უნდა აგწიონ.

ფიქრი პოეზიაზე

ისევ გემუდარები, ჩემი სულის ალამო,
მემინია, არ გაჰქრე „სიზმარულ ჩვენებით“,
მემინია, არ გაჰქრე ჩუმად და უსალამოდ,
არ წაიღო უკუნეთს ცისარტყელას ფერები.

მომიწოდე ლხენისკენ, თუნდ ტკივილი მასწავლე,
ოღონდ არ დაუტევო მოუვლელად ხეგები,
მიუსაფრად ნუ გამხდი, ისევ ისე მაწამე,
გააშიშვლე ბოლომდე დამაბული ნერვები.

თუნდ სიკვდილი მოვიდეს, სხვა ის არრა ყოფილა,
დაფერილი ოქროს და ვარდისფერი გზის მეტი,
ასე სწამდათ პოეტებს, მათგან უარყოფილა
ყველა ჩრდილი უმზეო, მზეო, გამომიმეტდი!

მინდა, სხივმა გამათბოს, რომ ქარიშხლებს, მობერილს,
გავუძლო და არ ვნახო სიბერეში სიცივე,
რომ მიწაში უდაბურ, ფესვნაგლეჯით მოფენილს,
ფიქრით ამოავსებდე სუმბულებს სიმწირეს.

ძელიცხოველი ჯუგაანში

ტაძარი ხარ, ნატაძრალზე აგებული,
ჩვენი სულის საოხავად მოვლენილხარ,
შეიკრიბე ბიზანტიის განძეული,
საქართველოს წმინდა ძელიცხოველი ხარ!

საუკუნეთ ითვლის შენი ძლიერება,
ნინო გზამდე, მას შემდეგაც მოღწეული,
შეგიმუსრავს მტერთა ურჩი ცბიერება,
ქართლი გახდა შენი ნებით მოქცეული.

ერუმეთს და მანგლისს რაკი არ გამოხცდი,
იქ ისურვე, უპირველეს, დავანება,
მეფემ ბრძანა, გამოედოთ ხიდან უწინ,
რასაც უფლის სამსჭვალეები ავალებდა.

შეჰბედეს და ხე მოკვეთეს, რომლის ძალით
ისარცემულს სიკვდილიც კი განერიდა,
ჯვრები დადგეს მცხეთასა და უჯარმაში,
ერთი კიდევ – აღიმართა თოთის მთიდან.

ეს რა ჯილდო გვერგო, როცა ჯუგაანში,
ძელიცხოველის ტაძრის სახით გამოვლინდა
ვნება უფლის – აღსასრული სრულ ტანჯვაში,
დასრულება – უბრწყინვალეს აღდგომითა!

ნინო ჭავჭავაძეს

შენ, ალბათ, სწუხდი არდაბადებულ
გრიბოედოვს, ან გრიბოედოვნას,
ბევრს ეს ვარამი, გაუსადლისი,
მარტო სატრფოლთან გაყრით ეგონა.

მრავალი წელი ლექსებს გიძღვნიდნენ,
ზღაპრად ამღერდნენ ტრფობის იადონს
და არ უწყოდნენ, სჟლის სიწმინდე,
რად გადასწყვიტე – მიწას მიანდო.

ელჩი მოეკლა შენთვის უნდობელს,
ზოგი ამ დარდის გავლას ელოდა,
შენ კი სტიროდი მარად უშობელ
გრიბოედოვს, ან გრიბოედოვნას.

სახლი

ვერ მოიცილე უტყვი რამ განცდა,
ჩუმი რამ გრძნობა, სახლშიმყოფობის,
მოგისადაგეს მარადის დაცდა,
იმედოვნება არგამყოფობის.

შემოახედებ სახეებს მკაცრთა –
იქნებ სიკერზე რამით მოიღბონ!
წარმავალია ცხოვრება კაცთა ...
მეტი სიკეთე მართებთ, მოირგონ.

მინც, სიამის სულ მცირე მარცვალს,
ავსებს იმედი სახლშიმყოფობის,
თუ სახლი ჭქვია საუფლო ტაძარს,
განცდის დამთრგუნველს არნამყოფობის.

ოდესმე

ქარაფებს ელდად ჰხდებოდე –
ოდესმე დაგწერ ისეთსა.
კლდის წვერზე მზესა სწვდებოდე,
ოდად ერთვოდე ცისეთსა.

საჯავროს წვიმად ჟონავდე,
ვერა გკითხავდნენ მიზეზთა,
ბაჯადლო ოქროდ წონავდე,
ჭრილობებს განამიზეზთა.

ნაკვეს სიტყვაში ზომავდე,
ბარში მყოფთა და მთისელთა,
არას ერჩოდე მთხოვარებს,
არც რას ავისა მკისრელთა.

ძაძა დაუხსენ მგლოვარეთ,
ალხინე მოსულ მტრისელთა,
შეგინდონ, სთხოვე მწოლარეთ,
შენს პაპის პაპის ხნისელთა.

მკითხველები

ღმერთო, მიცოცხლე მკითხველები,
ძლეგად ჰყოლოდე, სამუდამო,
გემოდ გიცოდნენ მიმტევები,
შენთან ჰქონოდეთ სამუდარო.
მე, სულაც, უნდა მიმონებდეს,
მძიმე ძელი და შესატყვისი,
სიტყვებს უკვდავებს ვიგონებდე,
ძნელად ჰქონოდეთ შესადრისი –
სხეულს ჭინჭარად დაუარონ,
შორსაც არ იყვნენ კდემისაგან,
გრძნეულს მიზანად გაუარონ,
იშვან მახვილად გრდემლისაგან.
მწერ და, ამ ძალით მამეტყველე,
ლექსად რად მინდა მიმდევრები? –
შენს სადიდებლად ამეტყველდნენ,
ჩემთან მოსული მკითხველები.

ეულები

ან როგორ ცხოვრობენ ეულები?
ან როგორ უძლებენ სიმართლევს?
შემოსილთ, შრომანთა სხეულებით,
უფალი არღარა მიატოვებთ.

სულ ჰფარავთ და არცა გაიმეტებთ,
ცეცხლმოკიდებულა მაცვლოვანი...
სულს ისეთს უდიდესს გაიმეტებს,
იფიქრონ – ხსნა აქაც ახლოს არი.

ჰო, ასე ცხოვრობენ ეულები –
ლოდინით, ქვეულით ჩვეულებად,
დროა, მიატოვონ სხეულები
და აღსდგნენ უფლისა რჩეულებად.

ჯვართამაღლება კონსტანტინე დიდს

შემოიძარცვავს მისწრაფებას სურვილთა ჯარის,
იქნებ ტანზედაც, იდუმალად, ატარებს ჯვალს?
მტერი, მომდგარი კარსა ზედა, მძვინვარე არის –
სძლიე ძალითა ქრისტესითა, მძღვეგლო ჯვარო!

სიშმაგე სპათა, შეუცდომლად უმიზნებს, ტანჯვით,
ფერდი უგმიროს და სხეული ბოლომდე მსჭვალოს,
სიმართლის წამთა ქედს მოუდრეკს გონება, განსჯით,
რომ კერპთა მათთა მსახურება, ღმერთისად, სცვალოს.

იწოდოს „დიდად“, საქმენიჯა ჰქონდეს დიადი,
ქრისტეანები აღაზევოს შენივე ძალით –
გიპოვოს წმიდა, დამთრგუნველი ქვეყნად წყვდიადის
და „უძღვეგლი საძღვეგლი“ აღგმართონ ჯვარი.

ავტობუსში

ვმგზავრობდი, ვისმენ, უბნობენ –

„მინთ მიდიხარ რაიზე?“

ფხოველის კილო შეცვლიდა

იმერთა კილოს სხვაიზე.

ზოგი ჰყვებოდა ბარისას,

მთისას იტყოდნენ შაირზე,

მივხედე გვერდზე, გაგკვირდი –

ლელაა, თათარაიძე.

ნაფიქრში, თითქო, გარბოდა

სხვა ყველა არარაიზე,

ფრთები გაშალა გარმონმა,

ჩაუნარნარდა აისებს...

ხვეწნითა ვთხოვე ხელწერა

ჩანთისსაყურისნაირზე,

დატოვა ლელამ... მეწერა –

ბინდსაც სამყოფლოდ გავიმზევ.

ნეტავ, ბარიდან, შეწევნას,

სიღრმეთით, მათათა, რაი სძენს?

ბარდნის და მზისკენ მეწევა

სიმღერით თათარაიძე.

პოეტი

გაუწირავად გეგონოს, რაგინდ,
მრავალ სიკვდილით კვდება პოეტი,
გადაიაროს ხმელეთი, ზღვა გინდ,
დასასრულს, მაინც, არა ჰპოვებდეს...

შემამკობელი უქმნელის არსთა,
უსასრულობის გზნებით დაიწვის,
მოხული არსით, მიილტვის არსთან
და სიტყვას გულის ფსკერზე დაგიწერს.

მარიამი

ტაძრის კიბესთან, გასაკვირად, მოხული რა გზით,
სოხანისფერი სილამაზით მოხილა ბავშვი.
ამოჰყოლია სიმაღლეებს, თითქოს საუბნოს,
შემოზღუდული სიმაგრითგან ცათა საუფლოს.

სიმდაბლე ღვთისა მიუწვდომელ მოვლენად ჰფარავს
და „აღმატებით უზემთაესს“ მოავლენს კარავს.
კიბის კიდესთან, ანგელოზის ნაქარგი თავმლით,
სოხანისებრი სისადავით მოხილა ბავშვი...

ლოდინი

ღამეა, წვიმა, და პირიქით, შენ არა გცივა,
შენ არა გტკივა, ჩემო საბედლო...
გათენებამდე, რწმენა ფიქრებს ააწყობს მძივად,
რომ უარები აღარ გაბედო.

მოწმენდილ დღეებს გააოცებ მზის მსურვალებით,
ახლა ყინავს და ლურჯი ქარია,
მოვარდნილ ზვირთებს ისევ ისე ემწუხარები,
გამოდარებაც სულ ავდარია...

თუმცა დღეს არა – ხვალე უნდა მივწვდე სიმაღლეს,
მომავალზე აღარ ვიფიქრო,
ყოვლადძლიერი ხმას, უნაზესს, ამოიმაღლებს
და მსურს არაფრით გადამიფიქროს.

კახეთი

ამ მრავალფერი, აღმატრენი მინდვრის წაკითხვა,
ტბათა ღიმილი, წინაპართა დარდი მახელებს,
უხმოდ მზრანველის, დამზათვერელის,
სიტყვით, რა გითხრა,
მარად ერთი გვაქვს საქართველო, ღმერთით, კახელებს.

მისთვის ვყოფილვართ მეტად მხნენი, მეტად გულადნი,
რამდენი ბრძოლა, სიმწრით, თავზე გადაგვიხდია,
მტრისთვის ვმოზილვართ კლდედა მხვედრნი,
ერთან – პურადნი,
ჯაჭვის პერანგი სიყრმიდანვე არ გაგვიხდია.

გვკითხონ, რა ველებს, ქიზიყიდან, გადავცქეროდით
მთაზე არწივებს აძრწოლებდათ, ტრფობა, თავადა!
წყალობას ღვთისას, ალავერდის მადლით ველოდით,
სამყაროს ბრძენთან ასწორებდა სიტყვას თამადა.

გავუძლებთ – ისევ ბრძოლები და ჯაჭვის პერანგი!
ნინოს საფლავთან, წმიდანობა, მძლავრთა, გვიქია,
საუფლო სისხლად იწურები კახეთს ვენახი –
მოწამეები დაუძლეველ ძალად გიხდიან!

ნათლულები

თამაშსა თუ საქმეებში ჩართულები,
სად არიან, ახლა, ჩემი ნათლულები?
მივაწვდინო თუნდაც გულის ნაწილი და
ცად ააგონ ოცნებათა სართულები!

ახსოვთ, როცა აიყვანეს ემბაზიდან,
ჯერაც ისევ თოჯინებით გართულები?
შევიტყვე, რომ უცხოეთში წასულან და
დაბრუნება მოუხდებათ გართულებით.

შენ მაინც ხომ არ დამტოვე, მათე ბიჭო?
ქართულ მხარეს მიეჯაჭვე, გამუდმებით,
სამდურავად, ერთხელაც არ დაიფიცო,
წავალო და არახოდეს დავბრუნდები.

წახვალ – უმალ, შორით ფიქრი შემერიოს,
ვილოცებდე, ხმამალა, ან დადუმებით,
მწამს და უფალს შევთხოვ, ყველგან შეგეწიოთ,
სადაცა ხართ, ყველა, ჩემი ნათლულები.

ცვლილება

ისევ გაზაფხულს დაველოდები
და ყვავილების მტვერში გაბნევას,
რადგან ამა წლის სამთრიან ამინდს
არა სურს ჩემი სულის ამღვრევა.

არა სურს, ისევ სიცოცხლით ჩქეფდეს,
გამეორება „ზოდანუნების“,
ვუცქერდე კლდიდან ჩამოშლილ ჩქერებს,
ლოდინით გწერდე: „ზომ დაბრუნდები?“

სამთარია და, ბუხარში დეღვით
ჩურჩულებს ცეცხლი, სამთარია და,
გულს ვაკვირდები, უეცრივ შეცვლილს –
გაზაფხულამდეც გამთბარია და...

ყოველთვის

ვეღარც რამეს მომწერ სანუგემოს,
ვეღარც გამომნახავ, გამგონებელს,
ანლა ის სიტყვები მანუგემებს,
რომელთაც ტაძარში მაგონებენ –
ხმა, რაღაც, ჩუმი და ძლიერია,
უდაბნოს გაისმის მალლისანი,
ყველა ჟამზე უფრო ხნიერია,
უმდაბლესი არს და მალლის არი...
სხვას, რადგან, ვერ ჭვრეტდე სანუგემოს,
და ვერა ჰპოვებდე გამგონებელს –
ტაძრები გიხმობენ, განუგემონ,
ყოველთვის ჭემმარიტს გაგონებენ.

შიომღვიმე

იქმნა საქართველო წმიდათ სამკვიდრეთი,
მღვიმე, მიგვლელი, კლდეში სარკინეთის,
ჭირთა დათმენად და ძლევად საცდურისა,
წმინდა მამა მკვიდრობს, რისხვად, მაცდურისა.

მუდამ აღეგზნება ხელზე საკმეველი,
კვამლი ცად აწვდება ღია სარკმელებით,
ხანა გაილევა სევდის, გოდებისა,
განძთა, ფარსმან მეფის ნებით, ბოძებისას.

მგელი ფარად მწყემსავს ჯოგებს სახედრების,
ბნელსა დროს დაფარავს ცხენთა გახედნების,
შიში შეაძრწუნებთ, მომხდურთ, სპარსეთიდან...
რწმენით მოიქცევა დიდი სპასპეტი და

იმედს, მტერთა ძლევის, ლოცვით გააღვივებს!
იმ ერთ, სიმართლითა გამორჩეულ მღვიმეს –
მარად მადლი მოსავს, შერთვა სიმაღლისა
და სახელს იწოდებს ღმერთთან მიმავლისას.

აკაციები

ქარმა მოხარა აკაციის მწვანე რტოები,
ჩუმად ტიროდნენ, კანკალებდნენ აკაციები,
მე არ მეგონა, თუ ოდესმე მიმატოვებდი,
ამ განშორებას მე როდისმე გაპატიებდი.

მაგრამ ეს სული, ხეებივით, ნაზი ყოფილა,
სიოხ დაბერვაც აშრიალებს ამ მწვანე რტოებს –
როცა წახვედი, ხევდა გულში ისევ მოვიდა
და ვერ შევძელი ატირება, დაბრუნდი ოდეს.

მე არ მეგონა, თუ ოდესმე მიმატოვებდი,
რა ხევდიანი იყო მაშინ შენი თვალები,
სადღაც მოწყენით ჩურჩულებდნენ აკაციები,
და ბანს აძლევდნენ შორეული იასამნები.

გელოდნენ, ბოლოს დაილაღნენ უიმედობით,
ქარმა ღიმილი, გაათრებით, გულში მომწყვიტა,
მე და ხეები, სიჩუმეში, ჩუმად გელოდით,
სისხლი წვეთავდა დავარდნილი მწვანე ფოთლიდან...

ხედავ? მე ახლაც გაპატიე ეს განშორება
და არ მეგონა, ეს გული თუ გაპატიებდა,
რას ვიფიქრებდი, ქვეყნად რამე დაგვაშორებდა
და ასე, მარტოს, დამტოვებდა აკაციებთან.

ღირს ექვთიმე ათონელს

„სიტყვანი, ვითარცა წყაროი“,
უწმიდეს, ქართველთა, ეფინნენ,
შენგანა, მადლისა წყალობით,
ღრუბელნი ცას გადაეფინენ.

იყავი გლახაკთა მწყალობი,
სულგრძელი, ამ გზასა ეწირე,
წირვაა, და წვიმა, წყარო ვით,
მოგივა, მადლობით შემწირველს.

კვლავ, ცეცხლის ალებში გახვეულს,
გხედავენ მთაზედა ათონის,
შეგზვდება, სიყრმეში, განრღვეულს,
დედა ღვთის – წმიდათა მნათობი.

თარგმნი „ბალაჰვარის“ სიბრძნეებს,
ქართულად გამოთქვამ „მარგალიტს“,
„გამოცხადებისა“ სიძნელეს
და ბევრს, უბრწყინვალესს მაგალითს.

ნათელი, სიბნელით, შეიცდის,
რომ წიგნებს, სიტყვებით, სრულჰქმნიდე
და ეკლესიამან „მზედ გიცის“,
ცად შეერთებული სრულჰქმნილებს.

ორკესტრი

სანამდე ღამე ვერცხლისფერად გადაფითრდება,
მე, უცილობლად, კარნავალზე გარდავიცვლები,
სიმფონიათა, ალეგროზე, გააფიქრდებათ
მელოდიანი უზუსტესთან გადაცილების.

სად, გვირგვინები ვარდებისა, გამაცილებენ,
დაიუფლება სითეთრეთა დიდი წყვდიადი,
ქარცემულ ორკესტრს მოსასმენად გააძვირებენ
და შეაძრწუნებთ გახსენება უფრო დიადის.

სამიზნე

ამბობდი, რწმენით ამაცდენდი ელდის მოვარდნას,
გულის კარებთან დამიტოვე, მაინც, სამიზნე,
ახლა, უჩინო გადამრჩენი, ალბათ, მოვა და
ცალად დაჩენილ სიხარულსა ცეცხლით დამიზღვევს.

გიხმობდი, როცა ზმას ნუგეშით აღარა მცემდი,
მომავლის წამსაც დასავიწყარ განცდად მასიზმრებ,
მომსპობენ... თუმცა, გადამრჩენს, რომ თაყვანს გცემდი,
მწამდი ამდენად ხანმოკლე და ხანგრძლივ მანძილზე.

წადილი

ო, რა ხანია, მწადია გვალვა,
და რა ხანია, მარტოა დარდი,
არახალია ამ ფიქრთა სწავლა,
დროს ქარიშხალად ატყვია მარტი.

ო, რა ხანია, მწადია გვალვა,
თან, ქარბუქებით, გაფანტვა დარდის,
ბეწვის ხიდებზე უშიშრად გავლა
და შეკავება სხეულის ვარდნის.

აქ, ვარდობისას, მეტია კრძალვა,
სინაზით ნაფენ სიოთა რიდი,
სად, უკვე ძლეულ სურვილსა კრძალავს
და სუფევს ყველა ვარდნაზე დიდი.

მიწა

მიმავალ ქართველს გავატანე მიწა გზაზე და,
მიწა, საწუთროაგლეჯილი, შემომღაღადებს,
უფსკრულთა სული იეკლება იმის ზმაზე და
ტანჯვა სევდაზე უფრო მეტად შემომღაღამებს.

ვრჩები ტიალი, როგორც მხარე დადარინელთა,
როგორც შენობა, უსაძირკვლოდ, კლდეზე ნაშენი,
ტირილი მიწის, აღმოხდა და, აღარ მინელდა,
მცრიან საზღვართან წინაპართა ძვლების ნაშთები...

გუამბობ ღვთისას – სიოდ ჭქრის და ტკივილს ერევა,
მოხული მიწას, უმწეოთა იმედს აშენებს!
გუამბობ მისას, მოლოდინი თუ დამელევა,
რომ ბელტებს ვტირი, საფლავებად გადანაშენებს.

ენა

ეჭვი მაქვს დიდი –
ასულია სადამდე კიბე!
მე ჩემი ქცევის საზღაურს ვიმკი.
უმადალითო წამებით ვითმენ,
და, აღმოდებულს, ვაკვდები ბილიკს.
განმიკითხავენ,
ამბობენ, რომ ენით, ქართულით,
არჩევა, ესე, ზეთავზე მიწვევს!
სიმხურვალეშიც ვიყო დანთქმული
და, თხემამდისა, ვარამში ვიწვევ...

გვედრებ, უფალო,
შემეწიე ლაზარე-ენით,
ამომარიდე ჯოჯოხეთის უსნეო მიწებს,
რომ სიტყვით შენით,
სამზისკარო
სიტყვით, განთქმულით,
გაუკვდავების კარიბჭეს მივწვდე.

სიმორე

ჩემო მოხუცო,
აირჩიე როცა სიმორე,
მარტო იყავ და
მე კი შენი ძვლები მტკიოდა,
სინდისით, მწველით,
ფიქრი შენზე ვერ მოვიშორე
და, უკმარისსა,
საკმარისი ცრემლი მდიოდა.
დრომ გაამთელა
ის ზიდები, ჩამომსხვრეული!
ზოგჯერა გვზაფრავს,
თან, ზოგჯერ დრო კარგის მქმნელია,
სიახლოვითა,
უმეტესად, გავზდი რღვეული,
და მტკივა – ახლა
აღარსაით აღარ მელან.

ზმა

მე ვიცნობ ამ ზმას!
ის ვერა... და ვისმენ, ამიტომ,
წვიმის წვეთად, ან
გაზაფხულის ქარად მოტანილს –
დანისლულ ხეგებს,
მიუწვდომი სხივით გაითბობს,
და როს არ ელი,
სწორედ მაშინ, მაშინ მოვა ის!

აქაურს, განა, რას ვუძნერდე –
მთებს და მდელოებს...
კვლავ იქაურად სამზერალის
ხილვამ წამიღოს!
წავიყოლებდე
სიზმრად ნანახ საქართველოებს,
რომ კარი,
დიდი რეალობის,
კრძალვით გამიღონ.

მარტი

შენ ენძელებით მორთე მინდორი –
ვერა მნახავდე ველზე დარდიანს,
უძღვეველობის სწორად მინდოდი,
შენ უძნელესი რამ დაგმართია.

მიმწუხრის ჟამზე რატომ მოხვედი,
ნუთუ მღუპავდი სიტყვით, ესოდენ?
გაიყვავილა იამ მოხდენით
და ღრუბლებიდან სეტყვა ესროლეს.

მაინც არაა ეს დასასრული –
მტანჯველი წლების ერთი მარტია,
ჯერ არაფერი, გონგადასული,
ჯერ არასოდეს დამიმართია.

რამეთუ

ისევე გამიგეს,
ისევე შეიძლეს დაპყრობა გულისა –
თენების ფერებით მოვიდა ნათელი.
რად ჩემად არ მოხვალ,
სად ტაძარს აიგებს მზე სიყვარულისას,
სადაცა ციურნი იღვწიან ანთებით
და სადაც ხელახალს ვერაფერს დაიწყებ,
რამეთუ იწყება ყოველი ხელახლა.
ამოდ გამიწყერ –
როს მკერდზე უძალო სისუსტეს დაიწვენ –
პირჯვარსა დაიწერ,
ციურ სიმაღლეთა არასგზის შელახავ!

ნათლულის იუბილე

ახლა უნდა დავუშვა დიდი გამოწავლისი –
გადმოვატრენ ისევე სიყვარულის გზავნილებს,
ნატვრა ისე არა მაქვს, მხოლოდ ნატვრა ამისი,
რომ შენს სანახავად და შესახებად მგზავნიდნენ.

სიბრძნით ლექსებს მიამბობ, მათე, განა არ იცი!
გმართებს იყო ღვთისა და სიტყვას გულში იტევდე,
სიძულვილი არ გქონდეს არასოდეს არვისი
და, ყოველთვის, სიკეთის ქარიშხალი გიტევდეს.

შერკინება

ისევ, ბედისწერა უცხოდ იარება,
„არა“ – სიჯიუტით ურჩად წავაწერე,
მანც, მკრთალი შუქი ცხადად რიალებს და
ძალად წამაკითხებს უცნობ ჩანაწერებს.

მერე დაიწყება ჩუმი შერკინება,
წამის მიტოვებით წინსვლას ავიჩემებ,
წმინდათ გამატოლებს შენი შეპირება,
ასე თავგანწირულს თუკი ამირჩევენ.

მორიგება

სხვა მხარიდან მოსული გამომიწვდი ყვაველებს,
მერე დილა იქნება შენზე გადაკიდებით,
ელანძებათ მინდორზე შემორჩენილ ყამირებს
ჩიტისთვალისმოდებით შემოხილი კიდენი.

იქით, შორ უფსკრულებში, ძნელად განძი წამიღებს,
მივატოვებ ნაპრალებს მთვარის ბნელი მხარისას,
კიდევ შეგებრძოლები, სისხლი თუ ვერ ავიღე –
იქნებ, შუაკაცებით, შერიგებას მაღირსა!

წვიმაში

წვიმებით ნაბან დღეებზე სწრაფი
რა უნდა იყოხ? ანდა, პირიქით –
დრო მოცემულა მანძილზე სწრაფვის
და მონაჭორიც ზამთრისპირის ჰქრის.

მზე სწორედ ასეთ ტირილში ვნახე,
თითქოს სიმაღლით მცდიდა ტირიფი –
მე მაოგნებდა, სინათლის მნახველს,
მასთან კი წვიმა სცრიდა ირიბი.

ძმა

რად ვაგე კოშკები?
შურმა მგლა დიადთა,
ბრძოლა კი, დღითიდღე, უფრორე მძლავრობს,
შენდობას მოგველი,
მამულნი წიაღთა,
ეგება განმიზვნა, ბუნებით მძლავრო.

გიამბე თორმეტმა,
მე ვიყავ თორმეტი –
მეწვოდა სიწმარად ნანახი ძნაო...
მაინც თუ გიყვარვარ,
ვინანებ, რომელიც,
გიწოდებ – სადა ხარ, იოსებ, ძმაო!

ფარული

რადგან საოცარი სიტყვებია –
სადღაც, იდუმალი ღამე იცდის,
თოვლი დაასრულებს მისტერიას,
სულის სითეთრებს გადაიცდის.

იხევ იმედივით მომედება,
ცეცხლი, შემუსვრისთვის აღგასული,
ცნებათ ავაღვანებ მოენეთა,
უცხოდ შებურული დასასრულის.

ვარ და... ეს ზღაპარიც დამაბერებს,
ერთხელ გაზაფხული გამიათდა,
ვარდის ფურცელივით ამაფერებს,
სიტყვა, შეფარული მარიამთან.

ცაზე

შავად ჩამოფერილ თვალსაწიერს,
ლექსის ამივსებენ ზამბახები,
ფრთებმა ზეაწევით გააღწიეს,
ჩურჩულს აცოლებენ სანახები.

ზევით მოღუღუნე მსახიობებს,
ფიქრი სულთა სვლისკენ შეაჩერებს,
ათასს იგონებენ სახიობებს,
ფრთხილი განზრახვებით შეარჩევენ.

მიწის გაჰყოლიათ ამოკვნესა,
თვალნი მარგალიტთა, დამდაგები,
ცაზე ეცდებიან ამოკემსვას
ვარსკვლავმოციმციმე ფარდაგების.

პერსონაჟი

შევთხოვე, რომ პური, სულ მცირე, გამიყოს,
ზომ, ბევრჯერ ნათქვამი, მხოლოდღა წყალია...
მე ფიქრი მტკივა და მხოლოდმან რა მიყოს?
თუ, მეტად, სიმხნევე აღარცა სწადია!

ოდესღაც, კიბეზე გაყდერდა მაყორი,
ახლა, კვლავ გაკრიბეს რაც სადმე ჰანგია,
სიზმრიდან მოვიდა მწერალთა მარჯორი,
ვინც არც თუ იმდენად ნაზი და კარგია.

და პერსონაჟები გზადაგზა დავკარგე,
გამიქრნენ ქალწულნი... რა მარჯვე ვაჟები!..
გონების წიაღი ხელახლა განკარგე!
მე მწამდა, უთუოდ, რომ გავიმარჯვებდი.

შუალამეს

მაღლა, ცაზე, შევხედე სამყაროთა მეუფეს –
დაბლა გადმოდიოდა მეწამული დილისთვის,
ანგელოზთა რიგები, მსწრაფლ, საყვირებს ეუფლნენ,
ანგარება მალავდა საწამებლებს თილისმის.

დილა იდგა უნადო, შესახედად დიადი,
გამოკრთოდნენ კიბეზე სულთა დაფიონები,
ცეცხლისფერად დაინთქა შერისხული წყვდიადი,
ცრუ ვალპურგის ღამეთა მწვანე გამზიონებით.

უმეტესი სინათლე შემოადგა ბილიკებს,
აღმართული დაამხო მძლავრი პირამიდები...
სიმაგრეთა მპყრობელთა მეტად ვერ იქილიკეს,
როს მახვილმა განაპო უფლის პირამრიდები.

სიცოცხლე

ყვაგილივით მოწყვეტილო ასულო,
მერამდენედ დავიწყვიტე გული,
ცხელი დღეა, მწველი და უსასრულო,
მდინარე კი, მხარს, სურვილებს, უვლის.

ნუთუ მიწის არ გაწუნებს სიმძიმე?
ორქიდეათ გაიწვდინეს ხელი...
სიფაქიზე მათი აღარ გიმძიმებს
გაყრუოლებას ბალახების ზვევნიით.

ჭრელ-ნარნარა პეპლის ცეკვას ასრულებს,
თან, სიცოცხლე, სამი დღისად, უღირს!
სასუფევლის ძლიერებას ასურვებს
სამოთხიდან განდევნილს და უღირსს.

შროშანის გვირგვინი

უწრახეს... მტერსა ზმალი მოსრავს,
ფართა უღერება სოხლანისა!
შენ სამოსელი შეგიმოსავს,
ულამაზესი სოხანისა...

თმა თავთუზებად დაუღვრია,
შრომით მოსაგებ მოსავალსა,
ტაძრის კარები განულიათ –
ცად ალაგლენენ ოსანასა.

მომხდურს ეჭვები აჰყოლია,
შეუდარებელ ბისონისა,
ვაგლახ, მრუდე გზას გაჰყოლია
შეუწყნარებელ მისნობისა.

ოქროს ხანისა მეფე-ქალო,
გვირგვინს გიწნავენ შროშანისას,
დრო შენ წინაშე სეფექალობს,
დიდებას გიძღვნის მოსავისას.

შთაგონება

იგი იყო, ნამდვილად, დიდი ინსპირაცია,
ჯოჯოხეთის ნაპირთან ბიბლიური კვეთების,
არსებობის წამიდან მოთმინებას მაგლიან,
ზრმალნი, ველურ წარმართთა, მობრიალედ მკვეთები.

კრეტსაბმელი გაიპო, ხსოვნა ლოდებს გადაშლის,
მოლულუნეს, ლადარში, კანკელივით მოირთავს,
სამყაროთა მეუფე წიგნს ბოლომდე გადაშლის
და მაღალი სამყაროს სიწმინდეებს მოიტანს.

ერთგული

უვრცელეს ველზე, ფერდობებზე ლაღად ნამყოფის,
ისევ მარგუნე განცდა მზიანი,
სიმღერა მქონდეს, რომ მიჭირდეს, საგზლად სამყოფი,
არ მომაყენოს მტერმა ზიანი!

ვიმკიდე რთველში მონაგების უჭკნობ ნაყოფებს,
ვერაფრით მდრეკდეს ავი ზნიანი,
ერთგული გედგე შესაწირთან პურის გამყოფელს,
ვექმნე სიმართლეს თანაზიარი.

სახელად...

შენთან მონობას სიკვდილი, ჰეორზ,
სიკვდილი მიჯობს, უფრო, ვგონებ მე,
რისთვისა მდევნი სიკეთის მეოზს?
მაინც არაფრით გაგიგონებენ!

რადგან დაგარქვი სახელად შალე,
გცანი უხმო და უცხო მხარედვე,
შიში, ფარული, რა, ამოვმალე –
გავიხსენებდი „ხმათა ხავერდებს“.

გადაგივიწყე, სახელით ხალდე,
კვლავ, უმიშარნი, რაკი, მომენდნენ!
აქ წყალს ასმევენ გახვითქულ ზვადებს,
რომ შუქთა მისთა ნათელს მონებდნენ.

უბრალონი

სულ სხვა სურნელზე დავწერე, რადგან,
ვერ გამოიცნეს გვარი სურნელის,
ამოვირჩიე უძლურნი მათგან –
ბევრი არავინ გახდა მსურველი.

მე მოვითხოვე მოქცევა სხვამზრივ,
ისე უბრალოდ, როგორც მენიშნა,
როს სიო ჰქროდა უცნაურ სახის,
მხოლოდ უბრალომ როცა შენიშნა.

პოვნა

შემზღუდეს, სანამ მოხეიმე ვიყავი სულის,
სამშვინველს სანამ არ ვიცნობდი ჩემთა ნაწილად,
საროს შრიალი მინელებდა შეფარულ სურვილს,
მოლოდინებს კი ამძაფრებდა უფრო სამწილად.

გამოვიარე ამ ყოფაში მრავალი მთვარე,
დაწერილია – გაყოფილა ერთი რამ ცხრადა,
დამწველი მზის და გარიჟრაჟის ნათელი ვთვალე
და მერე სული, გულუხვობის, ვადიდე ცადა.

წმინდა ნინოს

ცეცხლის აღნი, ჩამოქნილი სანთლისანი,
შუქსა ჰფენენ დიდი ტაძრის მინანქარსა,
მოაქციე სჯულზე შვილნი ქართლისანი –
შეეწია ღმერთი ჩვენსა წინაპარსა!...

რაც ისურვე – საქართველოს ნატვრის არის,
გამრავლებს შენი სახის წმინდა ქალსა,
მზედ დაგადგა სხივთა მისთა ნათლისანი
და გაბრწყინებს ქრისტესათვის მინამქრალსა.

კვლავ

თუკი რამ ბაგეს ტკივილით დასცდა –
მე მდუმარე ვარ, ერო, სრულებით,
ისევ მაქვს შენი იმედის განცდა,
ისევ – გრძნობა არ დასრულების.

უკიდევანო წუხილმა ძარცვა,
ბრწყინვალე დროთა დასასრულები,
თუმც აღზევდება მალლიდან „რამ ცა“,
კვლავ გამზევდება ანასრულებით!

სხვისი კესანე

ზეცა ცრემლები ჩამოდენით იქარვებს წუხილს,
როს მზის სხივები ჩამორღვეულ ღრუბლებს კემსავენ,
სილალეს ჩემსას ფერადები ედება მწუხრის
და, მაშინ, ჩემად მახსენდება სხვისი კესანე.

შემოვეყრები სადღაც მშვიდი სიმღერით ნაქებს,
თამამ ფიქრებში მისი ფერით შევიმოხები,
უეცრად ნათქვამს ჭემმარტი ღირსება აქვნდეს –
ასე იღვწიან უსაზომოდ დიდი მგოხნები.

ამხელენ ჰანგნი დაუვიწყარ ყვავილთა წყურვილს,
იხდენენ ზემოამოფრქვეულ დანაკვნესარებს,
შველად ყოფილა, მეოხებად, მრავალთა წყლულის,
შენი და სხვისი, არსებითად – ჩვენი კესანე.

სამირი

რადა ხარ, ნამო, ანამც, მზეო, ლექსის სამიზნე?
რამდენი ბრძენის, თანაც, ხელის, ვნებად იქვეცით...
ისევ მაწამებს მოგონება წასულ სამირზე,
რომელსაც ცრემლი უკვდავების წყაროდ მივეცი.

მას მერე ვწვალობ, არ დაადგა ჭიუხს საშველი,
ვერ აათავეს ბილიკები ნიამორებმა,
გზები დაკვეცს, ვერ ეწიათ ქარაფს მაშველი,
ანდა გზა ღირდა აუხდენელ სიამოვნებად.

კოკიტყე

საით წახვედი, ბავშვობავ, ჩემო?
მე ახლა, უნდა, შორით მოგიკვდე...
გუშინდელს, ხვალაც, ხალისით გჩემობ,
იქნებ უგ უფრო მეტად მომინდე.

მრავალთა, კვლავაც, ატმებზე წერონ,
ბევრი ვარდებთან გზავნის მოკითხვებს,
მე გამოგხედე, წარსულო, მწველო –
ბროწეულებით ჩანდა კოკიტყე.

იოანე (თორნიკე) მთაწმინდელი

წიგნები დაფურცლეს ბრძენთა და მამათა
წმიდანნი გვყოლია არათუ ათობით,
მზე წაუყოლიათ უფლისკენ მავალთა
და დამკვიდრებულან მიწაზე ათონის...

როს ერი დატოვა სარდალმა, მალაღმა,
თუმც უკუნ არდარა მიიქცა მმარხველი,
ვედრებამ, მეფეთა, ზესკნელნი დაღალა
და უბყრნა მახვილი ღვთიურის სახელით.

კვლავ აღდგა თორნიკე, შეწევნად მართალთა
(ის იოანეა, მცხოვრები ათონის)...
მხილველთა, უფრორე, სიწმიდე ზარავდათ
და იღუმაღება ქართველთა მნათობის.

ზრუნვა

ნიშანი მომეცი გარინდების,
გრძნობებით შემახე თვალსაწიერს,
შიშითა ღვთისათა, მარიდებდი
ბოროტს... ანგელოზნი დამაწიე!

არცა დასაგმოზად გამიმეტე,
სახელს, რადგან, შენსას ვადიდებდი,
ყოფნა დროებითად გამიკენტე,
სურვილს ამარიდე განდიდების.

ღვთისაგარს

შენ, ერთმა, რომელიც ამ ლექსებს მონახავ,
მითხარი, რა მქონდა აქამდე სათქმელი?
მითხარი, რომელი პოეტის მონა ვარ,
ან ვისგან მაკრთობდა ქველური საქმენი?

რომელმა ბრძენკაცმა განკვეთა წყვდიადი,
სახელად რა ერქვა? მე, განა, რისა ვარ!
მიწისგან შობილსა სული მაქვს დიადის,
მომაგე, მომარგე სიტყვანი, ღვთისაგარ!

მუსიკა

სხეულში იღვიძებს მოცარტის მუსიკა,
განცდაში მდუმარე კარვების ჰოლია,
მოტივი, რხეული, ოცნებით სულს იკრავს –
ეს ჯერ უნახავი კარნეგი-ჰოლია!

მეტის მონახვამდე კარმენსაც იწამებ,
აქ შურის მიგება მიზანი გგონია,
ჰანგებში იზრახავ განუცდელ სიმწარეს,
ვნებებით აჰყვები შეჩენილ ფორიაქს.

მგლოვიარედ

მიწავ, მწუხარებით იცრემლები,
მიწყვი დილა არის მგლოვიარე,
მზეო, გულსა შინა იწვევრები,
იხევ ამენთე და მომიარე –
დროში მსურდეს, ბზარი გაგამრთელო,
თუმცა, ზეიმია უფალთანა,
დრომა დაუზრია საქართველოს,
უნდა ალაგლინოს სულთათანა.

თავდადებული

ცხენდაცხენ მოსული ვინა ხარ, ჭაბუკო?
აქ, მალე, ნოინი მოაწყობს ოინებს,
ჭირსარდამრიდეთა მცირედით წამყუნ
წყურვილი შენ მაინც დაგტანჯავს, ჰოიმე!

ტუსაღად გიგულვებს გვირგვინი მეფისა,
წინაპართ სამარედ იგრგვინებს ძვალეში,
წარსულში დარჩება დიდება სეფისა
და დაელოდება დროს გარდაცვალეშის...

ეგზნება კოცონი, ყაენის ვნებისა,
შენ, უფლის ნებითა, არ უკრთი მახვილებს,
ჰოი, რა დიდი ხარ მაგ თავდადებითაც,
ვიდრე თავს სამშობლოს გულისთვის დახრიდე.

გითხარი, ღვთისავარს...

რისა ვარ, მე უკვე გითხარი, ღვთისავარს,
შენ იქნებ მიგანი იმ სულის ნაწილი,
რომელიც მართალთა მიაგებს მისავალს,
რომელსაც მაღალთან ხელი აქვს გაწვდილი.

მკლავს, სიტყვის წუხილი, ზეგარდმო მაწვიმებს...
კვლავ შენში ერთგული მკითხველი ვიცანი,
სცან, ვისთვის ვუხსნიდი გულს რითმის არწივებს,
ან ასე, ერთგულად, შენც რისთვის მიცავდი.

მელოდე, ვით ცეცხლი, შეგებო ნაწილებს,
ძარღვებში გარდმოვხდე, რამეთუ ღვთისა ვარ!
ვდუმდე, მით, ზეციდან, ქუხილით გაგწვიმდე
და შეუცნობელიც წინ გვედოს, ღვთისავარს.

ჩემი ფერი

დარდისა ხარ, ჩემო ფერო,
დარდით მგვრიდი სიამესა,
უცხო რამე შემეფერო –
ვერ იკისრებ სიავესა!
გიჯობს, ასრე დამარჩენდე,
დამარჩენდე იარებსა,
სანამ ქვეყნად გამარჩენდენ
ბჭობა გამოიარესა,
ნებით მწილეს ტალახისა,
შევცოდე და მიარესა,
სული მიძღვნეს მარადისა,
ტანჯვა გაიწიარესა.

შენმიერი

მამუნათებდეს ეს ცა და მიწა,
შორის რაც არის – შენი ერია!
ამონათებულ ლამპარით იცან,
რაც სასწაულით მშვენიერია.

გამიასკეცდეს ძილის წინ რული –
ბნელეთს თენებით განვლევ, ნელიად,
ვიცოცხლებ, როგორც თავგანწირული...
და ესეც, მხოლოდ, შენმიერია!

ახალი დასაწყისი

რა მდინარეა, რომ ისევ ტირის,
რომ ისევ ტკივილს ცრემლით მიაშობს,
გადავცურო და – არც ნავი მივის,
არც სიანლოვეს მირბის იაბო.

ვერაფრით მშველელს ვერ ვიანლოვებ,
აჰ, მარადიულს, დამნთქავს ნაპირი,
სრულდება ჩემი „ანი“ და „ჰოე“
და სულ სხვა ცაზე მიწყებს აპრილი.

ძნობა

ზან ფიქრი არის ლექსი,
ზან ლექსი არის ფიქრი
და უსახსრულოდ გესმის,
და უსახსრულოდ მიქრი
დამთავრებული „აქეთ“,
მართლ დაწყებული „იქით“,
მარადიული აქე
ძნობით, ბრძნობით და მირქმით.

სონეტის პირისპირ

არცა ზამთარი დამზრალა გაღმით,
არც შემოდგომა არის შიშველი –
აუკრეფია ტოტები მაღლით
და ფოთლებს იმრობს, მზეზე მიშვერილთ.

შენვედრის ყამი დათრგუნავს ლოდინს,
გაკამკამდება თვალთა გიშერი,
რა ოქროვანი სიტურფით მოდის,
რა საოცარი გზებით გვიშველის!

„აი ია“

როგორი გულით გიყვარდა, საიდ!
როცა დაიწყო ახალი ერა,
ახლა სწავლული მიდიხარ საით,
რა ამოუცნობს აგიხსნის ენა?

დაიწყე თხრობა ისევე „აით“,
ია ფურცლებზე შეიძენს ლხენას,
უფლისგან რა შორს! და, თანაც, საით!
უცხო სამშობლოს განხსენებს ენა.

სიტყვა

სიტყვა უფრო ძლიერია, სიტყვა უფრო მეტია,
რადაც ძალზე დიადია, მასზეც გადამეტება,
ახლა თუმცა ცბიერია – სიტყვის ანახსლეთია,
ამიტომაც, დასაკარგად, რა ვქნა, არ მემეტება.

რაც მითქვამს, ან რაც არ მითქვამს
(უთქმელს უფრო დავტოვებ),
იქნებ მერე ამოითქვას ერთად, და სიმართლე
გაილიოს შეხვედრებად სახე-ხატთა პირისპირ,
სიტყვაა და სიტყვა იყო, შევედრებად მიგვიძღვის.

ფრენა

თეთრი არაგვის ხეობა
წუხილს არაფრით ჰხადის,
გადიხდის, რა, ღრეობას –
აისრულეებენ წადილს.

შემოინთებენ მზეობას,
განიმტკიცებენ რწმენას,
შემოიმძღვრებს მხნეობას
გარდაუვალი ფრენა!

მაშველად მოსულ მეომარს
ხსოვნა გაჰყვება მიწის,
ცაში გადიხდის ძეობას
შემოუსწრებელ ბიჭის...

მგლოვარე მოსახლეობას
ფერი აჰხადეთ ძაძის –
ფრენა უმაღეს დაჰფარავს
სასუფეველამდე მანძილს!

ცეკვა

ცხადში ლეგენდად ასახულს,
ბრძოლად წარმაგალ გმირების,
ჯერ არავისგან დანახულს,
აწმყოში გამომვლინებნი,
ხანჯლის ელვისგან მიმალწევს,
ამბორგებ სისხლთა დინების,
ქართული გენის მინალწევს,
ამბობენ სუნიშვილები.
თითქოს ტაძრებში გალობდნენ –
ტბაზე ცურავენ გედევით,
წმიდა სიყვარულს სწყალობენ,
ქალწულნი, შემოქმედევით.
მადლობა უფალს, მწყალობელს,
მოდგმა ახარა შვილების,
ქართველთა ზეცით გვწყალობენ,
ცეკვავენ სუნიშვილები!

დახსნა

ნუ მოხვალ, ბედის მწერალო,
ტყუილად დასწერ ქვაზედა –
იქამც მცნებები მივიღეთ,
თანაც ვილოცეთ მასზედა.

თუ რამეს შენი ნებით სწერ,
აბა, ვწირავდით რაზედა?
რაც სიტყვისაგან შევიმეცნ –
განცხადდეს ქვეყანაზედა!

ველარც რას ვინმეს ბედით სწევ,
ვერც ყმად გაიხდი ძალზედა –
სიტყვაა ჩემი მშველელი,
მივდივარ იმის ხმაზედა.

მცველნი

ბედისწერისებრ შემეყარე, ვიყავ ბევრისებრ
უწყინარი და სახემღიმარი...
სათქმელი გქონდა, შენატყობი არაფერისებრ,
და გენთო ალი, ისე მძვინვარი!
აღარ დარიდე, მოგეარა მზრიდან მალულად,
ფერი გქონდა არმოშლილ ტრფობის...
განა არ მიხვდნენ! – დააყოვნეს, მაგრამ ფარულად
ფრენდნენ აწმყოში, და გამოწრთობილთ
ვერ აუარე, მედგნენ მცველად, უფლის კარამდის,
ფერფლად დაგსახეს, ბედისწერისებრ ...
თან დამყვებიან, უკანასკნელ სულთქმის წამამდის,
ფრესკად ნანახი ვენახებისკენ.

ოღგა

ზშირად მახსენდება ზგატი და ოღგა –
ქალაქის კაფეში ვისხედით ორნი,
ვიღაც აგვენესებდა ქუჩაში ორგანს
და ჩვენ, ბიუჯეტით უთანასწორნი
ფორთოხლის წვენით – ვუკვეთდით მომტანს
(სიგრილე სიცხეში სუნთქვისებრ გივლის),
მას მერე თვალთაგან გამიქრა ოღგა,
მახსოვს პარიზული კაფე და ვიცდი.

ატმები

მან ჩვენი გზები სამუდამოდ წაახალისა
გვერდით მოგვდევდა სიცხისაგან შემღლილი ღამე,
ატმის სურნელი შემოჰქონდა გურჯაანისა
და შეუცვლელი სიღამაზის ითვლიდა წამებს.

საოცარ ბადებს შეეძარონ ეს სანახები –
ვერცხლისებრ სზივებს აელანძათ მოსული დღეცა,
მზე იწვებოდა, გულის მიღმა დასანახები,
ტრფობის აღებად მოგზნებოდა დამორცხვილ ლერწსა.

ფოთოლი

შემოდგომამდე ყვავილს გწირავდე,
მბრწყინავე ფოთოლთ შრიალი ენთოთ,
უნდა მოხვიდე ზამთრისპირამდე,
მიერთგულო და თან შემიერთო.

რადგან უღირსად მიჩნეულ ფოთოლს,
ააყოლებენ ლექსებს რამდენნი!
რადგან ლექსებშიც ისევე მოთოვს,
თითქოს ცა იყოფ ფიქრის დამდენი.

მე გავბედავ და სიკეთეს მოგთხოვ,
დავიწყებული, მწერლის ფოთოლი,
გაცვეთილია ეს თემა როგორ...
მაგრამ გულში აქვს ძალა როგორი!

მოლოდინი

უნუგემებელს სანუგემო უამბე რამე,
როდის ყოფილა, სიყვარულით, არ ანუგემო,
ოდესმე ტურთა ყვავილებით მოირთავს ღამეს,
წავა სოფლიდან, მიმართული საუკუნეთოს.

უთხარი – იქით დაახვედრებ ყვავილებს მარტის,
მარად უჭკნობს და, გასაკვირად, სურნელით სახსეს,
თუმცადა, აღთქმა, სისავსეთა დასტური არის
და წუხილს, გაყრის მოლოდინთა, ნუგემით ავსებს.

ზომ უკვე გითქვამს – შეხვედრაა უფრო ძლიერი,
მას ამ წამებამ, მიწიერმა, ვერაფრით ავნოს,
მხოლოდ დროებით შეიცვლება კაცთა იერი
და გაიმწვევებს უკეთესი ბაღნარის ახლოს.

ვიწრო გზა

მოიგლოვებს ზამთარი სულის გამოძახილებს,
თოვლზე, ფიქრით ნავალის, დარდებს წაშლის ქარიანს,
მოიგონებს ნაზარის მწუხრით წამოძახილებს,
შორზე უგრძეს ბილიკებს მისადგომად აიარს.

ქედნით გაიქილიკებს გვერდით ვინმე მავალი,
მწვერვალს მიეტანება მზერა წარუვალისად,
ქარავს გადაგახედებს მზისკენ უცხოდ ნავალის,
გასასვლელებს მიგანდობს სხვისგან დაუვალისას.

ზშირი მეტაფორებით შესამკობელს, რომელიც,
თან ვიწროა, და მასზე, იძულებით მიდიან,
მერე გაგიზავსულებს გამნათები ყოველის –
საზღაური, ვიწრო გზის, აუწყველად დიდი არს!

ბაია

ჩემო ტურფა ყვაგილო,
გადაშლილო ბაია,
ტრფობის გადმოძახილო,
როს შენ ახლოს გაიარს
დრო, ბუნებით მსახვრალი,
ფურცლებს ჭკნობით წაგიღებს,
თვითონ ბევრის მნახვი
შენ სახოსა წარგიკვეთს.
მოვა მაინც მერმისი,
უფრო თვალსაწიერი,
ყვაგილების რწმენისთვის
მეტად დასაწიერი.
დღეს თუ ქარი წელს გიზრის,
ფურცლებს სევდით დაიარს,
მომავალი წელისთვის,
მოხვალ, ჩემო ბაია.

ხელახლა

და გაგეცალე ... და წავედი შენგან დროებით,
მაგრამ, ვაი რომ, სიამენი დარდით იცვალნენ,
ნუგეშისცემას, მღელვარი, რა, არ ვადროვებდი,
მარჯანნი სევდის მოახლებით გარდაიცვალნენ.

დაურჩნენ ტაძრებს, მგალობლებად შენატოვებნი
ღვთის ქერუბიმნი, სერაფიმნი, მრხველნი ფრთათა.
ვიდრე ტკივილებს, ამსოფლიურს, შევაგროვებდი,
დამედებოდა ვალი უკან მოუვლელ გზათა –

მსწრაფლ აავსებდნენ საოცარი ხმებით სამყაროს
(მათ არ უგრძენიათ ტკივილები გამოწაკლისის).
სასოწარკვეთა უნდა ნაბიჯს ყველას გავეყო,
დავძრა ხელახალ მორჩილებად დაუსაწყისის.

უკვდავი

ვაი თუკი, ვაი თუკი ვერასდროს,
ვეღარ მნახონ წინ წასულმა წამებმა,
უეცარი ჩამორჩენა შემატყონ,
უჩემობით მტირედ განაწამებმა.

შეჩერდნენ და უკან მთხოვონ წაყოლა,
მე, სიბერით დაქანცული, ვერ ვივლი,
შემეხნენ, რა გატანჯული მნახონ და
უმეტესად გამიმძაფრონ მერმისი.

ჩამოვჯდები ისეთ დროის მახლობლად,
უძრაობის განაჩენებს შეყროდეს,
აქ, ოდესღაც, კაცი ვინმე სახლობდა,
არა სცნობდა ხანს, განცდათა შემყოვნებს.

ამ კაცივით, დროის მონად ქცეულნი,
რადგან მხსნელად მივიჩნევდით მესიას,
აქაც მოვა, დროში გამორჩეულნი
უკვდავებას გვაწიაროს – წესი აქვს.

მეფე ერეკლე და ქიზიყელები

ნეიშნის ველი ფერ-ნიშნით
უმწარესის ზვედრს იმოხავს,
მიჭრეკენ ლეკის შენიშვნით
უმრწემესსა და შვილოხანს.

ქიზიყი კვნესას ვერ იშლის –
საფლავსა ჰკვდება ნინოხას,
მტერო, ფასი აქვს, ვერ იცი,
პურს ამონაწებს ღვინოხას!

მიჰგლოვდნენ ამერ-იმერნი
ბედს ისევ საინგილოხას –
როს ქიზიყელნი მიეჭრნენ
ჭიან ტყესა და მინდორსა.

ლეკმა „მგლის ლეკვი“ შეიგრძნო –
მეფესა ჰგავდა სხივოხანს!

„პატარა კახმა“ შეიშნო –
დიდად შეეცნო ღვითთმოხავს.

„მთის ჩამოწოლას“ ფიქრობდნენ –
ფეხით შეასწრეს მშვილდოხანთ,
ლეკნი ველარა გმირობდნენ,
გმინვა ჰხდებოდათ ჩინოხანთ.

სამ დღეს მოჭრეკდნენ ზარები
გამარჯვებულთა მიმოხვლას,
შეეკრნენ როქის ჯარებიც
ერეკლე მეფის მირონსა!

ორასი

სამასი წმიდად გამიჯნეს, მეფე შეიკრებს ორასს –
ზეცაში გადაამიჯნებს საქართველოს ბრძოლას!
ზოგნი ამბობენ ასს, ზოგი გვიამბობს ოთხასს,
რა რიცხვიც უნდა თქვან, რა რიგიც უნდა მოხსნან –
არ დაანებებს სპარსს, არ გაატარებს ოსმალს,
თავის მიწას და წყალს არ დაუტევებს მომსპარს.

მეფე რისია! თან – როცა სამეფო მოხსთქვამს,
ჯარი არტყია გარს, მადლი გვირგვინად ჰმოხავს,
სამასიათას სპას სამ საათშივე მოხრავს...
სამასზე ბევრი გვიამბებს, მეფე მიანდობს ორასს –
დიდგორად ააბრიალებს საქრისტიანო ბრძოლას!

მედეა

მედეა, გეწივნენ საქმენი უღირსნი –
ასეთმა რა დიდმა ქარებმა შეგცვალეს?
უარჰყვეს ქალებმა მოთქმანი სულისნი,
დადგნენ და ბერძნული მითები შეცვალეს.

წარმართთაც გაბედეს, შური გზად ეძიათ –
ვის სად წაჰყოლოდნენ სად დაბადებულნი?
შენ მაინც რა რისხვამ, რა წყევლამ გიწია,
დარჩი ჩაგრული და არ განათლებული.

ჰო, მაინც, ჰო, მაინც დარდი გვაქვს ქართველებს,
ღალატით განწირულთ – სამეფო ქალწულის,
ნაწერში ბზარებსაც ოცნებით ვამთელებთ,
ზღვად მივდევთ საწმისებს ვერძისრქაჩაწნულის.

წაიღონ, რამდენი განძი დაგვიგმია,
განა სიმდიდრისთვის მოვთქვამდით როდესმე?
ქალწული გვიცვალეს და ვტირით, მედეა –
იქნებ დაგიბრუნონ ღირსება ოდესმე!

თავისუფლება

რა არის თავისუფლება?
მითხარი, გწამდეს უფალი!
თუ არა გწამდეს, მით უფრო,
გგონია თავისუფალი
შენი აზრი და ქმედება,
თავის თავის ხარ უფალი,
სხვისკენ არ მიგებედება –
მეფეცა ხარ და სულთანიც.
დახვალ სატანჯველდახსნილი,
არ მომლოდინე ტანჯვისა,
ზოგი კი ირჩევს სხვანაირ
გზას, უცნაური გარჯისას,
ემოწაფება, ვინცა სთქვა –
ედემი გქონდა ნახული,
ახლა, თუ პირველობა გსურს,
იყავი სხვისი მსახური.
დატოვე, რაც მოინვეჭე
და შემომიდექ თავიდან,
ამ გზას ვედრებით აივლი,
თან გოლგოთამდე აიტან.
მოვსულვარ როგორც შვილი და
შენი მამა ვარ, უფალი,
მდეგნიდნენ, კვლავაც მდეგნიან,
შენც ივლი მათი მუქარით.

კისერზე ბორკილს დაგდებენ,
რაც სურთ ის თუ არ უთხარი,
არ მიგიჩენენ თავდებებს,
გაგინშირდება სულთქმანი...
და რადგან ჩემს გზას აირჩევ,
მსოფლიოს ასე უთხარი –
თუ მოკვდი, როგორც უფალი,
აღსდგები თავისუფალი!

უნდა

რა, სიტყვა გამიღარიბდა,
თან, ცრემლებჩამომდინარემ,
იმ ტკივილისა არ გითხარ,
ძალადაც მოვიმცინარე.

სიავედ რაღად გასრულდეს –
სიტყვით შევებმი ტირანებს!
სიმართლედ უნდა დავსრულდე
გამარჯვებათა წინარე.

შავფაროსნები

ღელავენ შავფაროსნები შავი ღრუბლების ლეგად,
იხუვლებს ბარბაროსების ერგახეული წყება,
წაღეკვას უქადს სამშობლოს, დავითის კალმით ნაწერს –
მიწა არ ჰქონდეს სამყოფოდ
საზღვრად გადენილ ქართველს.

შავფრად გაწოლილ მინდორზე შავი შუბები ელავს,
მტრის სისხლი ყვითელ მიმოზებს სისხამისფერად ღებავს,
ერთიც რომ დარჩეს, სამასის მაინც მიაგებს სათქმელს,
არ მიატოვებს სამთავისს – წინაპრის ხელით ნაგებს.

მაინც

მიახლოვდები სიკვდილო, გარდაცვალებას ჰგავხარ,
მაინც მინდა რომ გითმინო – უშორეს გზადა გსახავ,
უეცრად შემომეგებვი, უეცრად დამკრავ ლახვარს,
მაინც ჯერ არა გნებდები, მომავლისთვისა მყავხარ.

რომელ ბილიკზე შემხვდები, რომელ ზეგანზე შემცვლი?
ჯერ გჯობნი, მერე მაჯობებ – მაინც ველარას შევცვლი.
ვაჰ, თუ მაშინაც შეგიდრკე, როცა გელოდე მსახვრალს,
საიქიოში შემრიგდი, სააქაოში მძრახავს.

სტუმარი

ამბობენ – ეს განა წყალია,
სისხლია, სურებში ნაწური,
წინაპარს ვაზისგან მისვლია,
ვაჟისგან მტევნებით ნაწური.

შეგრძნებით ისეთი ძალია –
დატბორავს ძარღვებში კიდევს,
ექცევა უმაღლეს მისიად
სიკვდილზე ვერგადამკიდევს.

აიღე, პეშვებით აგროვე –
გქონოდეს ვენახად ულევი,
დაენდე, მომავალ მარტოხელს
აწვდიდე ბედდაუმდურები.

იქნება შემოხვდი მაცხოვარს,
მოგთხოვა, რა, წვეთი მწყურვალის,
სხვაგან არ გაუშვა საცხოვრად –
ყოფილა გზად შენი სტუმარი.

წინასწარმეტყველი

ისაია,
მათგან ზოგი ჯერაც ისევ მისანია.
არ ამინებთ რა სიტყვანი ღვთისანია –
მოიმარჯვეს ისარნია.
მიზანი აქვთ
ვაი მათთვის, ბრალი მათი, ისაია.
ნეტა სისხლი თუ გდიოდა,
როს გადაჭრეს საფუძველნი ზისანია?
გიხაროდენ!
აღასრულა ღმერთმა რაც თქვი –
იმანუელ! იმანუელ! – ისაია.

ოქროვანი

ნაწილი სულის იდუმალად ინახავს ბაღებს,
და უქმნელ სახეს, უკვდავებით სრულშემოხილსა,
კარს, დასასრულის, უნილავი წინსწრებით აღებს,
კალთას მისწვდება მოოქროვილ შესამოხლისას...

ჰო, იმ წყებათა მომავალში უეცრივ ნახეს,
მზე სასწაული – ქარწასული მოლოდინების!
იდუმალ ბაღთა მიუვალში იმაღავს სახეს,
დღესასწაული ქალწულისა მოლოდინების.

პირველწოდებული

ჯერაც ისევ ღამე ბინდს არ იცლის და ადრეა,
გადაავლებს ზღვაზე ნისლს, ისე, თითქოს ბადეა,
გრიგალივით მობერილს ნელი სიოლს სასზე აქვს,
მოგიწოდებს, შეხვდები, მოციქულო ანდრია.

ცად საყდარნი შეინძრნენ, დაბლა დასხდნენ ძალნია,
წყალში გასხლტნენ თევზები ასე დილაადრიან,
ხედავ, უბირ მეთევზეს, კურთხეულს და მადლიანს,
მოგიწოდებს, შეეხე, მოციქულო ანდრია!

ცა უსიტყვოდ მორჩილებს, სხივოსანს და მადლიანს,
გერგო პირველწოდება, თუკი ვინმე მნათეა
შენს კვალდაკვალ გაივლის, თაყვანსა ვცემთ
სანთლიანს,
ხატსა წერს და ჯვარსა კვეთს, მოციქულო ანდრია.

ამ ჯვარს ჯერაც შენი და მისი სისხლი ატყვია,
უტყვი შენ ვერ იქნები, უნდა აღსდგე ადრიან!
მიგემთხვევით ღარიბს და ღვთისმშობელისხატეანს,
წოდებულნი გაგვხადე, მოციქულო ანდრია!

სავანიდან

ქვიშიან მხარის საუფლოში
ზღვის მღელვარების ხანი იდგა,
ხანმა გამიხმო საუბნოში
რამზესის ნაგებ კარიბჭიდგან.

სვლა იხიდასთან შემიჩერდა,
გზა დიჭლიზისთან გაირინდა,
ველოდე, სანამ მოსასვლელი,
შემოსასვლელად გაივლიდა.

შევთხოვე, უკან გავყოლოდი,
არ შემითხვეოდა უარესი,
ნიავეს ექროლა სიმშვიდისას,
მზე მომდგომოდა უამესი.

ქვიშიან მხარეთ წაეგვართ
აკლდამის სუსნი სამარიდან,
ზღვად ღმერთის ძალებს დაევანათ
ახალი აღთქმის სავანიდან.

ანდერძი

მინდოდა შვილად გამეზარდე,
სიტყვად გაგზარდე, ნატყვიარო,
წვეთი არ გაჩნდა გასაზარდელს,
მარტო მელანი გატყვიარო.

თუმცა გულიდან ამოგზარდე,
სად სისხლის გუბე მეგულემა,
ცად მისაწვდომად გამოგწალდე
ნათეგრებმა და ერთგულემა.

წამო, მთის ქედზე ამომზვედი,
ზღვის გასაყართან, სანაპიროს,
სამარიდანა ამომწვედე,
მივიწყება რომ დააპირონ.

მარადისთან

რასაც ახლა არ იმლი, რადაც ახლა მიბიძგებ,
გონწასული ღამის და მნელი წამის ბრალია,
განთიადი შეჩენილს დარდად გადაივიწყებს,
ყველა ტკივილს, შერჩენილს, წარმავალს და ბრალიანს.

შევერთვები სინანულს – როგორც სულის სიმშვიდეს,
როგორც ჯერ უშობელი – შობას დაველოდები,
ყოვლადწმიდა მშობელი წრფელი გულით მიშვილებს,
შეხება სიმცირეს დაშვებული ლოდების.

სიტყვა გაუმკლავდება ნისლში მოსულ სიცივეს,
სიმძიმეებს წარსულის, გულის გულში ქარიანს,
გარდამავალ დროებას მეტად არ დამიმძიმებს,
მარადისად წასულნი მარადისთან არიან!

შობა

მო, მაგრძობინე მეღნისფერის სურნელებანი,
მახარე მხარე ცოცხალ იათა,
შემაკრებინე ყვავილები უძღვევლთანი,
და მომანიჭე ძალი დიაცთა.

იყოხლა ბნელი, ფერგამკრთალი, ორმოც ისარით,
დამარცხებები ჰყავდეს უმძრახებრ,
ქარში მანდილი გაიშალოს, როგორც მიზანი,
დაატარებდეს, სულით, უმწარესს.

იებით მოჰფენს ღელვა, კიდეს, ცისპირეთისას,
ამობრწყინდება, სანამ, მნათობი,
დაარწევს ქალი მოღუღუნეს მზისწინეთისას,
მამისეული ნებით დათმობილს.

სურნელი

ნაფარნი ბზეში, ნაირგვარი საკაბით ზელში,
ფესვებს უძღურნი შერჩენიან, განა, მღვივარად!
მილიონობით საუკუნის მირიად მზეში,
ფერებს ნანატრად გაიშლიან, გასალიმარად.

ცეცხლმეუვალი უძღურების მოიმიკი ყვავილს –
და გადიქცევა საძღვევლად, მოხვლით, ყოველის!
გამორჩეული სურნელებით მოწვდილი ჰყვავის
და, მიწით გამოცდილთა, ზეცად მოეღის.

პოეტი

გაუწირავად გეგონოს, რაგინდ,
მრავალ სიკვდილით კვდება პოეტი,
გადაიაროს ხმელეთი, ზღვა გინდ,
დასასრულს, მაინც, არა ჰპოვებდეს...

შემამკობელი უქმნელის არსთა,
უსასრულობის გზებით დაიწვის,
მოხული არსით, მიილტვის არსთან
და სიტყვას გულის ფსკერზე დაგიწერს.

ნარინჯი

შევუერთდები უანკარეს წყალთა დინებას,
სადაც ტკივილი უზენაეს იმედს მანიჭებს,
ფიქრში გარდაცვლილ მწუსარებად გადადინდება
და, სურვილებით, გარდაუვალს გადააბიჯებს,
სადაც სანთელი უწველი და უქრობ იქნება,
გული ველურთა ტრფიალებას აღარ დაიბჯენს,
შენელებული ქარიშხლების სუნთქვად იქმნება,
აღემატება ზაფრანების ფერთა ნარინჯებს.
სად, გაჩერდება დასრულება დაუსრულებლის,
მოღვაწებათა აღსასრულში, რადგან, სხვევია –
სიცოცხლე მოაქვს დროთა შინა დაუსრულები
და ლაყვარდებში გასასვლელად შემოგჩვევია.

სახსოვარი

მე ბედი საცქერად არ მიშვებს –
სარკმელთან იშობი, მაცხოვარ!
ბორკილსა მანამ რა ამიშვებს,
ვიდრემდე უფალმა მაცნონა.

ისევე მახესხებს სტრიქონებს,
ვინც უარი ჩემამდე არისხა!
შემზარავს, მასთან არ მიჰქონდეთ
ნაწერი უმაღლეს ხარისხად.

ზარები დარეკენ წამებით –
აქ, ზოგსა, უგზოვ ვახსოვარ!
ამოწვალ ამ გზაზე, წვალებით,
დატოვებ უზაკველ სახსოვარს.

ბეთლემი

ჩემო დედოფალო, ბეთლემს გვიანდება,
ვარსკვლავი ბრწყინებას იწყებს!
მაღალი დაგადგამს დიადემას –
სურს, შენგან შობილად იქცეს.

ცა ველარ წუხილით იავდრებს და
მზეს ხელისგულეზზე გაშლის,
მსოფლიოს სასწაულს მიაგებს, რა,
სიწმიდით მოსული ბავშვი!

ჩემო დედოფალო, ბეთლემს მიადგება
ღმერთი, თან, სატანჯველს იწვინებს!
შენ დედის გულისთქმა მიაგებე
სამყაროსმიღმიერ სიბრძნეს.

მოხმობა

თუ არ შემეხლო მადლი უფლის,
სიტყვას რა ძალით გავაბრწყინებ?
დიადი ნებით დაეუფლე
სულს, მრავალთაგან განაწბილებს.

გელი, რამეთუ განმაგრძობ და
ადრევე მოხულს კვალად გიცდი,
შენი მაღალი თანაგრძნობა,
დროთა საზღვრების მიღმა მიცდის.

მოხვალ! საზღვართა გადმომლაზავს,
სიღრმეში მყოფი გამოგინმობ,
მკვდარი ვიყო და გამომნახავ,
სიმაღლეზედა ამომინმობ.

ეზო

შენ გათენებად მელოდე, ეგზომ,
მე კიდევ თმენით დავგვიანდები,
გულში, კიდეთა, ალები ეგზნოთ,
ნიშა არ ედოთ გამთლიანების.

გამომეტებით იწვოდეს ეზო,
მდელოს დაესოხს ნაიარები,
ნეტა ღრუბელთა ტირილი შესძლონ,
ვიდრე ოდესმე დამიამდები.

ცნობა

ასე მეგონა, თითქოს, დაგწერე,
რადგან შევეხე სიტყვით ამბიონს,
ამოუკითხავს ვარჩენ წარწერებს,
ნუ – ანგელოზთა ფრთებით მარბიონ.

რაგვარი სიტყვით, თუნდაც, უძლოდი,
ფიქრში ჩაძირულ განცდის სარბიელს!
მკითხველისათვის ვრჩები უცნობი
და გცნობენ ყველა სიბრძნის მაგიერს.

ნინოს გზაზე

მერამდენე სასწაულად გაიეღვეს,
მანდილებმა აამაღლეს ზენა კიდე!
წამებანი ქართლში არღა გაინეღეს
და, წმიდასა, ნაკვალევზე გაეკიდნენ.

ქვეყნის გულში, უფლისაგან განსწავლული,
კერპთა ნებას, ღმერთის ძალით, წარაგებდა,
ქართველების სამეფო საწყაული!
„და ანდრიას ქადაგების“ წარმართება.

წარემართე, ერო ჩემო, წარემართე!
უფლის სისხლად ჯანში გიდულს ღვინოისა,
უკვდავების წყაროსავით დაგემართნენ,
ჯვარზე თმანი უსაკო ნინოისა.

თუმცა

როცა დღეი ცისკართან გამოიხმობს მსურველებს,
როცა ბნელი მოიგლავს განდიდების სურვილს,
როცა, გზნებაგავლილი, ლოცვას დაასრულებდე,
ისევ შემოგეგზნება გაბრწყინება სრული
და ამაოდ მოისმენ სამუდამო სამძიმრებს
(მერამდენე მანძილი იფარება ყოფნის)!
თუმცა ქვენა გოძნობანი სინანულით გამძიმებს,
მაინც ზენა ცოდნანი სამუდაროდ გყოფნის.

რტო

მელოდიის გავლამდე ველოდები დასასრულს,
მაინც, სადღაც, მუსიკის ჰანგმა გამიყოლია,
ახლა, რიტმით აღეწილს, სიჩუმესთან დავა მსურს
და უფსკრულის ნაპირი ტრფიალება მგონია.

რითმებს შორის მივბაძავ შორი ღრვის შემლილებს,
მხოლოდ, ამოფეთქება ვერცხლის რტოის, მამშვიდებს –
ლექის მინატოვები თუ როდისმე შევშინდე,
უსათუთეს სტრიქონებს გამანდობდე მამინვე.

შერიგება

უწვერულ მებრძოლთა ვითვალე რიგები
და მიწას, მეწამულს, ვემთხვიე ზეთავზე –
ასეთი ომიდან ვერ შემირიგებდი,
ერთად რომ არ გვესვა ოდესღაც ზედაზე!

იმ დღიდან, ხელახლა, შეწირეს ზვარაკი,
ჩვენ ისევ ვღელავთ – რად ელვად კრთი, მამულო?
რამდენჯერ შეგკადრეს ლექსი და არაკი –
მძღვეილა ყოფილხარ, მუსაი, სამუძლო.

სამშობლოს გულისთვის ადრე თუ მიგებდი,
გაწირვა თავისა, ზვავრიელთ, ზნედ დაგვრჩეს –
კვლავ გზები მოვნახოთ დიდების მიგების
და ერთად გავწიოთ ზვალიდან ზედაზენს!

მცირედი

მე შენი სიტყვების ტყვე გაგზდი, რომელიც,
ისეთად მომედე ზეგარდმო ნიჭითა,
არარად მიმჩნევი ვიყავი ყოველის –
მაშინაც, ყოველთვის, უზომოდ მიჭირდა.

ახლა ამ სინათლეს არასგზით შევიცვლი,
თუნდ უძვირფასეს და უნაზესს გამყარონ,
მზე შენი დიდების მწვერვალზე შეიცდის
და შენი სიმართლით აავსებს სამყაროს.

იმ ჭემმარიტების სულ მცირე მარგუნე,
რომელიც უბოძე გლახაკებს სულითა –
უსიერ ტყვეებში გალობენ ფსალმუნებს,
მარადის გნატრობენ მსხნელს სიყვარულითა.

ხარებისას

ვერც რა შეგუფარდე მისადარი,
რაც კი გამოუთქვამთ საკვირველებს,
თითქოს, ზეციურთან მისათვალი,
თვისი სისათუთით მაკვირვებდეს.

ჰოი, საოცარი მოჩიღება,
ჰოი, თავგანწირვა ქალწულისა!
ახლაც – ძალთა მისთა მოჩრდილება,
ხსოვნა მწიფე მტევნის დაწურვისას.

ვარდი, მარტო ღვთისგან მისაკარი,
კვირტი, გაუვლელი ხანებისა...
ვერცა კდემამოხილს მივეკარე,
როცა გაიშალა ხარებისას.

აღვსება

როგორ ვერ დალია სასმისი,
დამწერმა როგორ ვერ დაგცალა,
წმიდა ხარ, ერთარსი სამისი,
მამყოფებ ველებზე და ცალად
მიხდება რიალი... ნუგეშით
ამივსებ მომაკვდავ ნაწილებს...
ღვთაება უგრძვნიათ უბეში
რწმენისთვის შეწირულ არწივებს.

მდინარე

ნუთუ ეს შენა ხარ, რომელიც მწყურობდი?
რომელიც კვნესად და წვიმებად გაგიღე?
კარებო, ნაფენო აღისფერ სუროთი,
თვალშეუდგომელი სინათლით განიღე!

ისევე მზედ მიაქვს მდინარეს ნაყოფი,
რა უწყის დაკარგვის ფრთათეთრა მდინარემ!
სად არა ყოფილა ზეგარდმო ნამყოფი—
მარადის უგებდა ცრემლდანადინარეს.

წმინდა ბარბარე

მამის მსახურნო!
გამოჭერით სამი სარკმელი,
ასული, უნდა, მას ემსახუროს-
ვინც განაბნია
სურნელება, წამით, საკმეველის
და, დროში, შვილად ღვთისად მსახურობს.

მწამებელთ თვისსა,
სიხარულით აუწყა ისა,
რომ ქრისტე არის მათი მეუფე!
გაუხდათ მიზნად,
შემეცნეს მსწავლელად გზისად
და, წამებითა, გვირგვინს ეუფლნენ.

გახსენი ზეცა,
ალიარე უკვდავი სული,
არ დასრულდები, რადგან, მოწყალე,
ბარბარე ეტყვის ბარბაროსთა
უფალის სურვილს...
აღესრულება ქალწულმოწამედ!

საახალწლო მილოცვა კახეთიდან

მრავალჯამიერ, ქართველებო, გლოცავთ კახეთი,
სასმისს შემართავს, ჩამოწურულვაზისცრემლიანს,
სიმღერად მოაქვს, ისე, გულისამონახეთქი,
რომ მდუმარენი საფლავებშიც განიცდებთან.

იცის, ვით ხანს და საუკუნეს ადგას ნათელი,
წელთაღრიცხვებში ქრისტეს შობითდასაბამიანს.
ვერა ჰპოვებენ საქართველოს მეტად გათელილს,
დანაწილებას მისას, განა, რა საბაზი აქვს?!

დაილოცენით, ქართველებო, გეტრფით კახეთი,
პირჯვარს დაიწერს, თაყვანსა სცემს არაჟამიერს,
მტრის სარისხებლად ბახტრიონთან ლურჯას გახედნის
და მოყვრისათვის შემოხმანებს მრავალჯამიერს.

სარჩევი

ნინასიტყვაობა	3
შემოქმედება	4
იყალთოელი	5
მარტოდენ	6
აფთრები	6
სამშობლო	7
ყოფნა	8
ჩერო	9
სიმშვიდე	10
ნდობა	11
გარდასახვა	12
რწმენა	13
უშენოდ	14
შუშანიკ დედოფალი	15
სვეტიცხოველი	16
გიორგი მთაწმინდელი	17
პოეტს	18
აღმასვლა	18
ილია მართალი	19
შალვა ახალციხელს	20
საფარი	21
მცირე მიძღვნა	21
ხანძთელი	22
ჟამი	23
მეორედ	24
დარი	25
წარმოსახვა	25
ეპისკოპოსი	26

ცეკვა ქართული	27
მიახლება	27
შენლობა	28
თანამშრომლის სსოვნა	28
უარი	29
ფიქრი პოეზიაზე	30
ძელიცხოველი ჯუგანში	31
ნინო ჭავჭავაძეს	32
სახლი	33
ოდესმე	34
მკითხველები	35
ეულები	36
ჯვართამაღლება	37
ავტობუსში	38
პოეტი	39
მარიამი	39
ლოდინი	40
კახეთი	41
ნათლულები	42
ცვლილება	43
ყოველთვის	44
შიომღვიმე	45
აკაციები	46
ღირს ექვთიმე ათონელს	47
ორკესტრი	48
სამიზნე	48
წადილი	49
მიწა	50
ენა	51
სიმორე	52

ზმა	53
მარტი	54
რამეთუ	55
ნათლულის იუბილე	56
შერკინება	56
მორიგება	57
წვიმაში	57
ძმა	58
ფარული	59
ცაზე	60
პერსონაჟი	61
შუაღამეს	62
სიცოცხლე	63
შრომანის გვირგვინი	64
შთაგონება	65
ერთგული	65
სახელად...	66
უბრალონი	67
პოვნა	67
წმინდა ნინოს	68
კვლავ	68
სხვისი კესანე	69
სამირი	70
კოკიტყე	70
იოანე (თორნიკე) მთაწმინდელი	71
ზრუნვა	72
ღვთისავარს	72
მუსიკა	73
მგლოვიარედ	73
თავდადებული	74

გითხარი, ღვთისავარს...	75
ჩემი ფერი	76
შენმიერი.	77
ახალი დასაწყისი	77
ძნობა	78
სონეტის პირისპირ	78
„აი ია“	79
სიტყვა	79
ფრენა	80
ცეკვა	81
დახსნა	82
მცველნი	83
ოღვა	84
ატმები	84
ფოთოლი	85
მოლოდინი	86
ვიწრო გზა	87
ბაია	88
ხელახლა	89
ჟკვდავი	90
მეფე ვრეკლე და ქიზიყელები	91
ორასი	92
მედვა	93
თავისუფლება	94
უნდა	95
შავთაროსნები	96
მაინც	96
სტუმარი	97
წინასწარმეტყველი	98
ოქროვანი	98

პირველწოდებული	99
სავანიდან	100
ანდერძი	101
მარადისტან	102
შობა	103
სურნელი	104
პოეტი	104
ნარინჯი	105
სახსოვარი	106
ბეთლემი	107
მონუმბა	108
ეზო	109
ცნობა	109
ნინოს გზაზე	110
თუმცა	111
რტო	111
შერიგება	112
მცირედი	113
ხარებისას	114
აღვსება	115
მდინარე	115
წმინდა ბარბარე	116
სახალწლო მილოცვა განეთიდან	117

My Hobby is Poetry
Periodical Literary
Miscellany No 15

ნინო ზედგელაშვილი დაიბადა 1979 წლის 9 ნოემბერს, სიღნაღის რაიონის სოფელ ჭუგანში. საშუალო სკოლა სოფელში დაამთავრა. შემდეგ – საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ჟურნალისტიკის ფაკულტეტი.

2006-2009 წლებში მუშაობდა „ქალთა გაზეთის“ და ჟურნალების – „მედიაციორის“, „თაბორის“, ხოლო 2009-დან 2018 წლამდე გაზეთი „მესხეთის უნივერსიტეტის“ კორესპონდენტად.